

Univerzita Palackého v Olomouci

Fakulta tělesné kultury

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

2021

Aneta Širučková

Univerzita Palackého v Olomouci

Fakulta tělesné kultury

Stolní tenis sportovců se sluchovým postižením

Bakalářská práce

Autor: Aneta Širučková, Aplikované pohybové aktivity

Vedoucí práce: Mgr. Svatava Panská

Olomouc 2021

Bibliografická identifikace

Jméno a příjmení autora: Aneta Širučková

Název závěrečné písemné práce: Stolní tenis sportovců se sluchovým postižením

Pracoviště: Katedra Aplikovaných pohybových aktivit

Vedoucí: Mgr. Svatava Panská

Rok obhajoby: 2021

Abstrakt:

Obsah práce se orientuje na sportovce se sluchovým postižením, a to v konkrétních vztahových konotacích vůči stolním tenistům. Teoretická část práce je postavena na deskripci a definici sluchového postižení jako celku.

Bakalářská práce se zároveň úzce orientuje na problematiku sportu osob se sluchovým postižením s přihlédnutím k zahraničním odborným výsledkům v této sféře s apelem na stolní tenis. Ve své práci se také budu zaměřovat na závěrečné šetření formou rozhovorů s vybranými sluchově postiženými stolními tenisty různých věkových kategorií i hráčských úrovní. Také se zaměřím na zjišťování celkové úrovně a možností tréninkového zabezpečení stolního tenisu.

Práce se bude zaměřena i s ohledem na mezinárodní reprezentaci včetně adekvátního postihnutí typizace rozdílnosti mezi sluchově postiženými sportovci, čímž je poukázáno na možné nedostatky v oblasti sportovní reprezentace sluchově postižených.

Klíčová slova: stolní tenis, zdravotní postižení, sluchově postižení sportovci

Bibliographical identification**Author's first name and surname:** Aneta Širučková**Title of the thesis:** The Table Tennis of Deaf Players**Department:** Department of Adapted physical activity**Supervisor:** Mgr. Svatava Panská**The year of presentation:** 2021**Abstract:**

The content of the work focuses on deaf athletes, in specific connotations to deaf table tennis players. The theoretical basis of the work is based on the description and definition of hearing impairment.

As a whole, but it is also closely focused on the issue of sports for the hearing impaired looking at foreign expertise in this area with an appeal to table tennis, which means supported by the final survey in interviews with selected deaf people. table tennis players of various ages and player levels with a focus on insurance of the overall level and the possibility of training table tennis.

Deaf players also with regard to international representation, including adequate disability typing differences between deaf athletes, then is replaced by possible shortcomings in sports representation of the hearing impaired disabled.

Keywords: table tennis, disability, deaf athletes

Souhlasím s půjčováním závěrečné písemné práce v rámci knihovních služeb.

I agree with the thesis paper to be lent within the library service.

Prohlašuji, že jsem závěrečnou písemnou práci zpracovala samostatně s odbornou pomocí Mgr. Svatavy Panské, uvedla všechny použité literární a odborné zdroje a řídila se zásadami vědecké etiky.

V Olomouci dne.....

Děkuji Mgr. Svatavě Panské za pomoc a odborné rady, které mi poskytla při vypracování mé závěrečné bakalářské práci.

OBSAH

1. PŘEHLED POZNATKŮ	11
1.1 Sluchové postižení	11
1.1.1 Význam sluchu	12
1.1.2 Příznaky sluchového postižení	13
1.1.3 Příčiny sluchového postižení	14
1.1.4 Typy poškození sluchu	14
1.1.5 Chování a potíže osob se sluchovým postižením	16
1.1.6 Účinky ztráty sluchu na účast ve sportu	18
1.2 Sport osob se sluchovým postižením	20
1.3 Stolní tenis v širších souvislostech	23
1.3.1 Pravidla stolního tenisu	24
2. CÍL PRÁCE	25
2.1 Hlavní cíl	25
2.2 Dílčí cíle	25
2.3 Úkoly práce	25
2.4 Výzkumné otázky	25
2.4.1 Výzkumné otázky	26
3. METODIKA	31
3.1 Metody sběru dat	31
3.2 Charakteristika výzkumného souboru	32
3.3 Charakteristika výzkumného souboru	33
4. VÝSLEDKY A DISKUSE	35
4.1 Diskusní zamyšlení	42
4.2 Doporučení do praxe	43
5. ZÁVĚR	45
6. SOUHRN	48
7. SUMMARY	49
REFERENČNÍ SEZNAM	50
OBRÁZKY A PŘÍLOHY	52

ÚVOD

Jakožto sama aktivní hráčka stolního tenisu se přednostně o tento celosvětově rozšířený individuální sport zajímám. Během své aktivní hráčské kariéry mohu konstatovat, že stolní tenis je v mnoha ohledech velmi specifický, má poměrně zajímavou historii a navíc je obecně považován za sport, ve kterém se v posledních sto letech promítlo snad nejvíce změn materiálového, technického, ale také organizačního charakteru.

Vývoj stolního tenisu je tak nejen v posledních letech velmi dynamický, nic to však nemění na skutečnosti, že v tomto sportovním odvětví již dlouhodobě vynikají hráči asijského původu, a to zejména Číňané.

Na světovém okruhu jsem se ovšem setkávala také s hráči z jiných zemí, kteří ani zdaleka nepatří mezi stolně-tenisové velmoci a jejich účast na turnajích tak byla spíše ojedinělá. Bylo ale jistě velmi zajímavé sledovat jejich zvyky a přístup. Nejvíce mě ovšem oslovovali ti hráči, kteří se ještě navíc museli vyrovnávat s nějakým typem postižení. Jejich zaujetí bylo inspirativní a hodno obdivu. Nejvíce jsem ovšem vzhlížela k těm hráčům, kteří se navzdory svému postižení dokázali prosadit i mezi zdravými sportovci na nejvyšší možné úrovni. Nezřídka se jednalo právě o hráče se sluchovou vadou, což mě nutilo blíže uvažovat nad jejich každodenními problémy ve světě stolního tenisu.

Účinné zapojení sportu mezi lidmi se sluchovým postižením má fyziologické, psychologické, intelektuální a společenské výhody. Sport totiž pomáhá odstraňovat celospolečenské bariéry. Lze se však domnívat, že lidé se zdravotním postižením se sportovních aktivit často nezúčastňují, a to právě z důvodu jejich postižení, které je staví do pozice outsiderů. Také opoždění řeči a jazyka, problémy s komunikací neslyšících mají nepříznivý vliv na život jednotlivce. Neslyšící lidé nemají stejné sociální a kulturní vybavení kvůli jejich smyslové ztrátě. Jedním z hlavních důvodů je to, že dávají přednost vzájemné komunikaci a často se vyhýbají interakci s ostatními jedinci ve společnosti. Pravidelná sportovní a fyzická aktivita je ale důležitá pro udržení zdraví a pohody lidí všech věkových skupin. Sportovní a pohybové aktivity poskytované v dětství od předškolního věku jsou také důležitou činností pro osoby se zdravotním postižením.

Sport je mimo jiné důležitou složkou pro integraci osob se zdravotním postižením do společnosti a následné rehabilitace. Sportovní účast také zvyšuje kvalitu života osob se

zdravotním postižením. Nejen pro slyšící poté fyzická aktivita navozuje stav pohody, který umožňuje jednotlivcům realizovat svůj vlastní potenciál a pomáhá vyrovnávat se lidem s běžnými stresy života.

V rámci své bakalářské práce bych se ráda zabývala také otázkou finanční podpory reprezentantů, která by měla být přímo úměrná a měřitelná v souladu s jejich výkonností, ale také tréninkovými možnostmi se záměrem poukázat na nedostatky, které by mohly v konečném důsledku představovat inspirativní cestu pro efektivnější stolně-tenisovou přípravu této skupiny hráčů.

1. PŘEHLED POZNATKŮ

V rámci přehledu poznatků se budu zabývat významem, klasifikací, příznaky a sportem osob se sluchovým postižením.

1.1 Sluchové postižení

Šándorová (2003) uvádí, že zdravý jedinec zachycuje příslušnou zvukovou vlnu prostřednictvím vnějšího ucha, která následně prochází přes zvukovod. Na koncové části zvukovodu se napojuje ušní bubínek, který se vlivem působení zvukové vlny započne rozkmitávat. Toto kmitání se plynule přesouvá na tři sluchové kůstky (kladívko, kovádlínka a třmínek), přičemž se třmínek napojuje na oválné okénko. Takto rozkmitané oválné okénko se začne chvět také perilymfa, a následně také endolymfa.

Šlapák, Floriánová (1999) vysvětlují, že endolymfa podráždí vychýlením vlásků buňky v Cortiho orgánu. Vlásokové buňky převedou mechanické, kmitavé podráždění na bioelektrický impuls, který postupuje sluchovým nervem až do kůry mozkové, kde jej vnímáme jako zvukový vjem. Tímto způsobem tedy zdravý jedinec vnímá zvuk. V případě jedince se sluchovým postižením je porušen sluchový kanál, resp. jeho část a zvuk se tedy nedokáže plynule přenášet z jednotlivých segmentů, čímž je jedinec kategorizován jako sluchově postižený.

Okeke (2001) uvádí poškození sluchu, že je postižení, které může ovlivnit účinné fungování celkové osobnosti bez ohledu na období nástupu. Mezi první experimenty o definici sluchově postižených patřil pokus Nomenklatury Konference vedoucích představitelů amerických škol pro neslyšící (1938), který říká, že neslyšící jsou ti lidé, pro které sluch nefunguje pro běžný účel života. Výbor pokračoval v kategorizaci neslyšících do dvou skupin: na lidi, kteří neslyší od narození a lidi, kteří se sice nenarodili neslyšící, se v životě později stali neslyšícími kvůli nějaké nehodě nebo nemoci.

Ross (1972) vyjádřil, že pojem „sluchově postižení“ je obecný pojem, který zahrnuje jak nedoslýchavé (částečně slyšící), tak neslyšící. Tyto dva termíny vznikly z důvodu novější diagnostické a testovací metody, osoby klasifikované jako neslyšící byly klasifikovány jako nedoslýchavé. Nedoslýchaví jsou ti, kteří mohou maximálně využívat sluchového tréninku a nošení naslouchátka. To jim pak umožní přirozeně získat řeč a jazyk. Neslyšící jsou lidé, jejichž sluch je zcela ztracen v důsledku poškození sluchového kanálu. Porucha sluchu zahrnuje jak nedoslýchavé (částečně slyšící), tak neslyšící. Oba typy sluchového postižení

popisují stupeň a míru poškození. Nedoslýchavost se týká těch, jejichž ztráta sluchu není dostatečně závažná, aby bránila rozvoji některého mluveného jazyka, a těm, kteří mají normální slyšení, ale ztratí sluch později. Kategorie jejich poškození není tak závažná jako u neslyšících.

Bryan (1975) poznamenal, že je dobře zdokumentováno, že neslyšící děti jsou daleko horší než nedoslýchavé děti ve čtení a porozumění textu. Správná diagnóza je proto důležitá pro správnou kategorizaci a případnou realizaci nejširších potenciálů dětí se sluchovým postižením. Poškození sluchu nebo trvalá ztráta sluchu se vztahuje na úplnou nebo částečnou neschopnost slyšet zvuky.

1.1.1 Význam sluchu

Potměšil, 2003 uvádí, že sluch patří k základním smyslům člověka. Přestože zrakem člověk vnímá více podnětů, ztráta sluchu má na jedince zásadní dopad, neboť ztrácí kontakt s okolím. Ztráta sluchu negativně dopadá na oblast poznávací (pocity, představy), vztahů k prostředí a osobnosti - charakter, emoční a volní prožívání.

Nejpodstatnějším komunikačním prostředkem ve vztahu k okolí je mluvená řeč. Jak uvádí Doležalová (in Mühlpachr, 2007, s. 53), při ztrátě sluchu dochází k narušení vývoje řeči, protože znemožňuje zpětnou akustickou kontrolu mluvených slov a značně omezuje porozumění řeči ostatních.

Lejska (2003) poukazuje, že záleží na typu sluchového postižení, jeho stupni, době vzniku, včasné diagnóze, rehabilitační péči a mentálních předpokladech jedince, v jaké míře se řeč u dítěte se sluchovým postižením vyvine a jak bude moci mluvenou řečí komunikovat. Vzhledem k tomu, že jedinec se sluchovým postižením má často problém s dorozumíváním, dochází ke komunikační bariéře a sociální izolaci jedince. Tímto způsobem jsou narušeny jeho sociální potřeby, potřeba seberealizace, což se zpětně odráží na celkovém vývoji osobnosti.

Lejska popisuje opožděný sociální rozvoj tak, že má také negativní vliv na sociální inteligenci a orientaci, což se projevuje nesprávným chápáním některých situací, emocí a postojů ostatních lidí. Slyšící dítě se přirozeně učí pozorováním dění kolem sebe, má možnost vnímat a následně analyzovat a pochopit, jak určitá situace vznikla a jak se zainteresované strany zachovají v konkrétní situaci. Realnost světa a pocit, že jsme jeho

součástí nám zajišťuje tzv. zvukové pozadí, zvuky, které si neuvědomujeme, a vnímáme je jen podvědomě, jako např. různé šумы, zvuky deště, dopravních prostředků apod. Sluchové vnímání podporuje rozvoj vnitřní řeči a abstraktního myšlení. Zvuk má strukturální poznávací charakter, odráží vlastnosti předmětu, jeho charakter, velikost, strukturu, materiál, i vzdálenost. Zvuky také bývají prvním varovným signálem před blížícím se nebezpečím (sirény, blížící se auto, křik, apod.). Z toho vyplývá podvědomý pocit jistoty a bezpečí, který nám sluch dodává.

1.1.2 Příznaky sluchového postižení

Okeke (2001) poukazuje na pacienta s mírným poškozením sluchu může mít problémy s porozuměním řeči, zejména pokud je kolem hluk, zatímco ti s mírnou poruchou sluchu mohou potřebovat sluchadlo. Někteří lidé mají natolik těžkou sluchovou vadu, že při komunikaci s ostatními spoléhají na odezírání. Lidé, kteří jsou úplně hluší, neslyší vůbec nic a mohou se zcela spoléhat na odezírání ze rtů nebo znakový jazyk. Vnitřní ucho je domovem pro některé z nejjemnějších kostí v těle a poškození ušního bubínku nebo středního ucha může způsobovat ztrátu sluchu a hluchotu různými způsoby.

Velikost ztráty sluchu podle WHO	Název kategorie ztráty sluchu	Název kategorie podle Vyhl. MPSV 284/1995
0-25 dB	Normální sluch	
26-40 dB	Lehká nedoslýchavost	Lehká nedoslýchavost
41-55 dB	Střední nedoslýchavost	Středně těžká nedoslýchavost
56-70 dB	Středně těžké poškození sluchu	Těžká nedoslýchavost
71-90 dB	Těžké poškození sluchu	Praktická hluchota
více než 90 dB, ale body v audiogramu i nad 1 kHz	Velmi závažné poškození sluchu	Úplná hluchota
v audiogramu nejsou žádné body nad 1 kHz	Neslyšící	Úplná hluchota

Tabulka 1. *Klasifikace sluchových vad - škála stupňů sluchových poruch podle WHO.*

1.1.3 Příčiny sluchového postižení

Existuje celá řada faktorů, které mohou způsobit sluchové postižení. Okeke (2001) identifikuje několik příčin poškození sluchu:

- Externí objekt blokující zevní zvukovod.
- Zánět středního ucha.
- Infekce středního ucha jako jsou dutiny, adenoviry, mandle.
- Dědičnost, např. otoskleróza, což je dědičný stav, který způsobuje ztuhnutí malých kostí středního ucha.
- Infekce, jako jsou zarděnky, plané neštovice, příušnice, chřipka, mozkomíšni meningitida, mateřská syfilis.
- Léky, jedy, např. oxid uhelnatý, chinin užívané nastávajícími matkami.
- Poranění při narození, jako je předčasný, obtížný porod, anoxie (nedostatek kyslíku).
- Patologické stavy plodu, erytroblastóza.
- Vývojové anomálie.
- Nedostatek správných vitamínů (avitaminóza).
- Rámus a exploze.
- Nehoda v podobě zranění hlavy.
- Nádory na mozku nebo abscesy způsobené stavem, jako jsou poranění při porodu, degenerace oběhových struktur

Okeke (2001) definuje některé z výše uvedených příčin se vyskytují před narozením, jako je mateřská rubeola, která napadá těhotné matky. Jiné se vyskytují během porodu, jako je předčasný porod, prodloužený, obtížný porod, anoxie (nedostatek kyslíku) atd.

1.1.4 Typy poškození sluchu

Vágnerová (2004) popisuje ve své publikaci, že ucho je rozděleno do tří hlavních částí – vnější, střední a vnitřní. Vnější ucho sbírá energii, střední ucho přenáší energii, která je pak přeměněna na nervové impulsy ve vnitřním uchu. Obecně tedy máme následující typy poruch sluchu:

- Převodní poškození sluchu
- Senzorineurální poškození sluchu

- Centrální sluchové poškození
- Smíšené sluchové poškození.

Převodní poškození sluchu

Šlapák a Floriánová (1999) uvádějí, že převodní nedoslýchavost je jedna z vad sluchu, která má častý výskyt. Nevede ovšem k úplné hluchotě. U převodní nedoslýchavosti nejsou poškozeny sluchové buňky. Převodní nedoslýchavost je zapříčiněna různými překážkami ve zvukovodu, například ušním mazem nebo jinou bariérou, třeba cizím tělesem. Další příčinou převodní nedoslýchavosti může být zúžení zvukovodu, v tomto případě se jedná o vývojovou vadu. Zánět nebo úraz může vést k perforaci bubínku, která také způsobí převodní nedoslýchavost. Zvuk přichází k sluchovým buňkám zeslabený, ale je kvalitativně nezměněn.

Senzorineurální poškození sluchu

Ve své publikaci Hrubý (1998) uvádí percepční nedoslýchavost jako vadu, která může na rozdíl od vady převodní zapříčinit i úplnou hluchotu. Příčinami percepční nedoslýchavosti mohou být ototoxická antibiotika. Tyto antibiotika mohou způsobit otravu vláskových buněk v Cortiho orgánu. Další příčinou percepční nedoslýchavosti můžou být nemoci matky v průběhu těhotenství. Typickým příkladem jsou zarděnky nebo toxoplasmóza. Při porodu může být dítě přidušeno, což může mít za následek poškození sluchu, neboť vnitřní ucho musí být neustále dostatečně zásobováno kyslíkem. Hrubý (1998) uvádí různé úrazy hlavy, nebo také zánět mozkových blan, můžou způsobit percepční nedoslýchavost nebo úplnou hluchotu.

Centrální sluchové postižení

Šlapák a Floriánová (1999) popisují, že mozková kůra je část mozku, kde je pocit zvuku vytvářen a smysluplně interpretován. Pokud tedy dojde k narušení cesty, kterou nervová vlákna postupují od mozkového kmene k temporálnímu laloku mozkové kůry, dojde k centrální ztrátě sluchu. Jinými slovy, chyba v sluchovém centru v mozku způsobuje centrální hluchotu.

Smíšené sluchové postižení

Hrubý (1999) uvádí, že smíšené sluchové poškození je kombinací vodivé a senzorineurální ztráty sluchu. Jednotlivec má zde kombinovaný problém vnějšího nebo středního a vnitřního ucha. Smíšené sluchové postižení je často obtížné diagnostikovat a léčit, protože existují problémy s vedením i zpracováním zvuku.

1.1.5 Chování a potíže osob se sluchovým postižením

Podle Lejska (2003) patří porucha sluchu je stav postižení, který ovlivňuje normální fungování jedince. K pozorovatelným znakům, kterými lze identifikovat poruchy sluchu, patří:

- Jednotlivec nezvládá reagovat na slovní instrukce nebo si je nezaměňuje.
- Stěžuje na bzučení nebo zvonění v uších. • Stěžuje si na výtok z ucha.
- Mluví neobvykle nízkým, vysokým hlasem nebo příliš hlasitě.“
- Dítě reaguje, pouze když vidí obličej nebo gesto; jednotlivec má časté nachlazení a sennou rýmu.
- Jedinec se nahýbá dopředu, aby slyšel nebo porozuměl tomu, co mu bylo řečeno.
- Požádá řečníka, aby opakoval věty nebo slova.
- Při volání z dálky neodpovídá.
- Dává špatné odpovědi na jednoduché otázky.
- Vyhýbá se situacím, které mohou vyžadovat, aby poslouchal nebo mluvil s lidmi.
- Jednotlivec je necitlivý na zvuk.
- Mne si uši často nebo se otáčí jedním směrem, jako by se pokoušel lokalizovat zvuk.
- Často ho bolí uši.

Lejska (2003) definuje jedinec se sluchovým postižením, stejně jako i bez něj, že je svébytnou osobností a na formování jeho osobnosti se podílejí různé faktory. Přestože každá osobnost je individuální a jedinečná, mezi sluchově postiženými lze najít určité společné charakteristiky. Samotné sluchové postižení a jeho důsledky a vlivy mohou vést až ke změně osobnosti jedince.

Váagnerová (2004) popisuje ve své publikaci, že člověk jako lidská bytost se vytváří v součinnosti s okolím – působí na něj faktory sociální. První sociální kontakt dítě navazuje se svou matkou a jejich vztah je zásadní pro jeho další vývoj. Vztah matky a sluchově postiženého dítěte má několik specifik. Lze pozorovat přehnanou pozornost ze strany matky, dítěti se nedostává tolik příležitostí k samostatnému jednání a rozhodování, také je kladen velký význam výchově k tzv. dobrému chování a převážně materiální odměny. V případě neodhalení či podcenění vady může dojít k nadměrnému přetěžování dítěte. Rodina a nejbližší okolí také ovlivňují dítě svými stereotypy v chování v různých situacích, a také tím, jak vnímají dítě samotné. Zde nastává problém zejména tehdy, když je u dítěte diagnostikována porucha sluchu, což je i pro samotné rodiče šok. Reakce rodičů na takové zjištění má určitý chronologický postup a prochází určitými typickými fázemi.

Fáze podle Váagnerové (2004) jsou:

- První fází je šok, popření – rodiče odmítají diagnózu uvěřit.
- Ve druhé, reaktivní fázi přichází vyrovnání se s prvotním šokem a akceptování onemocnění, rodiče postupně začínají myslet pesimisticky a propadat zoufalství, depresím.
- Ve třetí, adaptační fázi začínají hledat kompromisy a dodávají si naději.
- V poslední, čtvrté fázi reorientace se rodiče usmíří s postižením a přijmou ho jako fakt. Nutno poznamenat, že do tohoto stádia se však nedostanou všichni rodiče.

Vymlátílová (1997) popisuje, že sluchové postižení ani zdaleka nepostihuje pouze poškozený sluchový orgán, ale projevuje na všech složkách osobnosti jedince. Ačkoliv tak jak jsem uvedla výše, každá osobnost je individuální, existují určitá specifika osobnosti se sluchovým postižením. U neslyšících lidí přebírá řadu funkcí do jisté míry zrak. Neslyšící lidé se mnohem častěji soustředí na sledování optických jevů ve svém okolí a mají velmi dobrý postřeh. Jelikož postřeh představuje jeden z nejdůležitějších předpokladů pro stolní tenis, tak přirozenou koncentrací na nácvik postřehu, která vyplývá z potřeby přizpůsobit se situaci, jen posilují tuto důležitou schopnost. Neslyšící člověk se kolem sebe také mnohem častěji rozhlíží. Je tedy nucen neustále sledovat okolí zrakem. Pravdou také je, že slyšící lidé při vzájemných rozhovorech se vzájemně sledují pouze polovinu doby, kdy hovor mezi nimi probíhá. Zatímco neslyšící věnují udržování vizuálního kontaktu mnohem více pozornosti i

času. V mnoha případech neslyšící odezírají ze rtů mluvícího, což představuje velmi náročnou aktivitu na koncentraci.

Panská (2014) uvádí ve své publikaci, že neslyšící člověk se na druhého člověka dívá častěji i tehdy, když s ním nevede rozhovor. Neslyšící lidé jsou také zvyklí dávat před začátkem hovoru druhé straně signály, mezi něž může patřit i mávání rukou, jimiž se snaží navázat s protistranou kontakt. Neslyšící lidé poté komunikují především znakovým jazykem.

Podle zákona č. 384/2008 Sb. O znakové řeči (2008) definuje, že se mezi ostatní zákonem určené komunikační systémy pro neslyšící patří také prstová abeceda, vizualizace mluvené češtiny (tedy výrazná artikulace mluveného slova), písemný záznam mluvené řeči a daktylografika. Vedle výše uvedených komunikačních problémů se neslyšící lidé potýkají také s poruchami rovnovážného systému. Rovnováha znamená schopnost udržovat polohu těla a jeho částí v prostoru. Její správné fungování je tak naprosto nezbytné pro vedení plnohodnotného života bez omezení.

1.1.6 Účinky ztráty sluchu na účast ve sportu

Houdková (2005) definuje důsledky sluchových vad se projevují ve třech základních oblastech:

- Oblast kognitivní: Zhoršená sluchová orientace v prostoru (směr zvuku), ztráta zvukového pozadí, zhoršená srozumitelnost, snížení sluchové kontroly.
- Oblast sociální: Omezení v navazování komunikace může vést až ke společenské izolaci, vnímání světa může být zjednodušené a deformované.
- Oblast psychologická: Citová nevyrovnanost, labilita, neadekvátní reakce, agresivita.

Winnick (2005) uvádí, že při různých studiích, které jsou založeny na dvou perspektivách: hluboké a mírné ztráty sluchu, byla řešena otázka sluchového postižení u dětí. V případě dětí je totiž hluboká ztráta sluchu odhadnuta na 1 až 6 z každých 1000 dětí. Dle Winnicka je dětem se sluchovým postižením sport obecně doporučován. Hlavní význam v účasti dětí se sluchovým postižením ve sportu spočívá v možnosti využívat výhod spojených

se sportovní účastí. Studie ukázaly, že sportovní účast zvyšuje sebevědomí a minimalizuje negativní pocity spojené s hluchotou.

Podle Murphyho (2008) hraje sport v životech a komunitách se zvláštními potřebami významnou roli podobně jako u lidí bez postižení. Marginalizované skupiny, včetně neslyšících, však čelí výzvám, jak se zapojit do sportu. Účast dětí ve sportu také významně pomohla neslyšícím dětem zlepšit kondici, flexibilitu, sílu, sociální interakce a sebepečení. Murphy (2008) k tomu poznamenává, že nejčastěji používaným ukazatelem emoční pohody je sebevědomí, přičemž sportovní a fyzické aktivity jsou důležitými podporovateli.

Ve Spojených státech amerických (USA) se podle Kyle (2009) kdy uvádí, že jsou žáci se zdravotním postižením, zejména se sluchovým postižením, omezení na různé sportovní aktivity. Přes tento významný mezník se osoby se zdravotním postižením včetně osob se sluchovým postižením stále potýkají s mnoha problémy souvisejícími s účastí ve sportu, protože postižení stále vyvolávají nezdravé postoje.

Novotná (2003) poukazuje na to, že po kognitivní stránce představuje nejvýraznější potíže pro sluchově postiženého stolního tenistu citelně zhoršená prostorová a zvuková orientace, která je dána zrakovými, sluchovými, kinestetickými, hmatovými a vestibulárními analyzátory. Hráči se sluchovým postižením mohou hůře během hry vyhodnocovat některé faktory, např. vlastní pohyb v hracím prostoru, vzdálenost soupeře od stolu, let a směr balónku, což může mít za následek pozdní, anebo nesprávnou reakci na herní situaci. Hráč poté častěji chybuje v tom důsledku, že nedokáže včas zaujmout technicky správný postoj na daný úder. Z uvedeného lze vyvodit, že sluchově postižený hráč stolního tenisu může být v tomto důsledku nejvíce poznamenán i zhoršenou koordinací. Dle významné české metodičky a trenérky stolního tenisu Marty Novotné můžeme koordinaci charakterizovat jako vnitřní řízení pohybu prostřednictvím centrální nervové soustavy a nervosvalového aparátu.

Autorka Novotná (2003) se zejména zmíněné koordinační schopnosti, které jsou pro stolní tenisty poměrně významné, neboť u všech stolně-tenisových úderů je důležité provádět pohyby technicky správně s důrazem na přenos váhy při jednotlivých úderech. Neméně významnou roli v tomto procesu sehrává také celý rovnovážný systém, který má velký význam pro udržení polohy těla v určité rovnovážné poloze. Pro tuto schopnost jsou naprosto určující správně fungující vestibulární analyzátory a vlastní orientační schopnosti jedince. Jelikož ve stolním tenisu se hráč často dostává do situací, kdy může na kratší chvíli

dojít ke ztrátě rovnováhy, tak je nutné, aby posiloval právě tuto schopnost, díky čemuž se následně může co nejrychleji připravit na další úder, přestože na určitý moment ztratí rovnováhu a koordinaci. Sluchově postižení mají v tomto ohledu horší předpoklady, ale koordinační i rovnovážně schopnosti lze posílit mnohými tréninkovými metodami (např. rozcvičení pomocí tzv. žebříku, opičí dráhy s překonáváním různých překážek, zařazení gymnastických prvků, jóga, skoky na trampolíně s otáčením kolem vlastní osy těla, balanční cviky s pomůckami, výdrž v určité rovnovážné poloze, provádění asymetrických pohybů).

1.2 Sport osob se sluchovým postižením

Panská (2013) zmiňuje myšlenku Mezinárodních her neslyšících, jakožto obdoba Olympijských her pro neslyšící, vznikla v roce 1924, jejím iniciátorem byl francouz Eugene Rubens – Alcais. Do té doby se sport pro neslyšící netěšil valnému zájmu. Díky aktivitě Eugena Rubense – Alcaise se však podařilo v uvedeném roce shromáždit šest oficiálních národních družstev v Paříži: z Belgie, Francie, Velké Británie, Holandska, Polska a Československa. Ke zmíněné šestici se připojily také polooficiální výpravy z dalších tří zemí, aby společně soutěžili v atletice, plavání, kopané, střelbě a cyklistice. O čtyři roky později následovaly hry v:

- Amsterdamu (1928),
- Norimberku (1931),
- Londýně (1935),
- Stockholmu (1939),
- Copenhagenu (1949) a poté také v následujících letech.

V roce 1949 se pořádaly i historicky první Zimní olympijské hry pro neslyšící sportovce. V novodobé éře se tzv. 1. Deaflympiáda uskutečnila v roce 2001 v italském Římě, a to již s účastí stolních tenistů. Evropské soutěže neslyšících se konaly již před rokem 1983. Mistrovské soutěže neslyšících byly organizovány pod záštitou Comite International des sports (CISS) - světové federace sportů pro neslyšící. Evropská mistrovství se nepořádala pravidelně a standardně. Nyní jsou evropské svazy organizovány v ESDO (European Deaf Sports Organisation) a jednotlivé soutěže se již konají víceméně pravidelně. V rámci CISS se první světový šampionát neslyšících stolních tenistů konal v roce 2008 v hlavním městě Bulharska. Vůbec první evropský šampionát neslyšících se konal v roce 1968 v Bruselu, za

čtyři roky později se konal na stejném místě a od té doby se již bez přerušení konal každé 4 roky až do současnosti. Čeští neslyšící sportovci jsou obecně organizováni v Českém svazu neslyšících sportovců (dále jen ČSNS), který je zastřešující pro jednotlivé sportovní asociace neslyšících sportovců. Nejinak je tomu v případě stolního tenisu, který je jedním ze šestnácti deaflympijských sportů. ČSNS však odpovídá za rozvoj profesionálního i amatérského sportu neslyšících i v jiných než deaflympijských sportech, koordinuje reprezentace, zajišťuje pořadatelství mistrovství ČR. Dohled nad jednotlivými sporty zajišťují příslušné STK. ČSNS řídí výkonný výbor (7 volených členů a předseda). Výkonný výbor se schází 1x za měsíc nebo podle aktuální potřeby. Vždy koncem kalendářního roku se schází valná hromada, což jsou zástupci všech oddílů a TJ neslyšících. Na valné hromadě mohou probíhat volby do výkonného výboru, kooptace, změny v oddílech a rovněž se vytváří termínová listina sportovních soutěží – počínaje MČR, dalšími soutěžemi, přebory atd. Prioritou v termínech zůstávají mezinárodní akce, jako Deaflympiáda, ME, MS nebo pohárové soutěže. Z akcí, pořádaných u nás, je to MČR, Přebor ČR, dále turnaje a memoriály. Mezi kluby s významnější členskou základnou neslyšících stolních tenistů se řadí následující: SKN Plzeň, SKN Hradec Králové, I.PSKN Praha, SK Olympia Praha SPS, SKN Brno a TJ Slovan Zlín.

Hornová (2020) uvádí základní pravidla stolního tenisu, která jsou platnou a směrodatnou regulí i pro sluchově postižené stolní tenisty, totéž lze říci o soutěžním řádu. Sluchově postižení stolní tenisté se běžně zapojují i do soutěží s ostatními hráči, což je pro ně osobně i výhodně z důvodu větší zápasové zátěže. Samostatné turnaje a zápasy, které sehrávají jen s hráči stejného postižení organizuje svaz formou několika domácích republikových turnajů (Pražský, Brněnský a Plzeňský pohár), což je mimo jiné jedno z kritérií pro sestavení českého žebříčku i případných nominací na velké reprezentační akce. Tradičním domácím vrcholem sezóny je poté Mistrovství České republiky neslyšících v kategorii jednotlivců i družstev. Pravidelně se také v měsíci květnu konají Celostátní sportovní hry sluchově postižené mládeže (CSH SPM), kde se zápolí v atletice, fotbalu, volejbalu a právě také ve stolním tenise, ve kterém se účastníci utkají v rámci soutěží družstev, kdy je každý jeden tým z jedné z školy tvořen dvěma chlapci a jednou dívkou.

Panská (2013) uvádí Celostátní sportovní hry sluchově postiženého žactva, které vznikly roku 1964 jako atletické utkání tří škol pro sluchově postižené z podnětu pedagogů ze škol z Valašského Meziříčí, Olomouce (Kopeček) a Ivančic. V té době se jednalo o vůbec první komparaci výkonnosti žáků se sluchovým postižením v různých sportovních

disciplínách. Zde se hrál stolní tenis od počátku CSH SPŽ, ale posléze byl nahrazen tzv. branným závodem, po roce 1990 nahrazen plavání. Celostátní sportovní hry sluchově postižené mládeže se formovaly později, ale de facto ze stejných důvodů jako celostátní hry žactva, jelikož v důsledku zřizování středních škol pro sluchově postižené vznikla již poměrně značná sportovní základna mládeže. Historicky první hry se konaly v roce 1980 v Otrokovicích. Jedním ze sportů CSH SPM je právě také stolní tenis. CSH SPM trvají po 4 dny a pořádá je vždy jedna ze středních škol pro sluchově postižené v České republice.

Podle Euroepan Deaf Sports Organisation (2020) jsou z hlavních zahraničních akcí jmenovány pravidelné evropské a světové šampionáty, které se konají ve čtyřletých intervalech. V rámci každého jednotlivého šampionátu se soutěží ve dvouhrách, čtyřhrách, smíšených čtyřhrách a ve družstvech. V roce 2020 byl plánován 4. ročník světového šampionátu mužů a žen v rakouském Badenu, ale z důvodu špatné epidemiologické situace bylo zrušeno. Současně byl pro tento rok připravován také 1. světový šampionát neslyšící mládeže. Poslední 14. evropský šampionát mužů a žen se uskutečnil v roce 2019 v bulharské Albeně, kde se ostatně konal také 2. ročník evropského šampionátu neslyšící mládeže. Pomyslným vrcholem pro sluchově postižené sportovce je poté účast na Deaflympiádě, která se po vzoru klasických olympijských her koná v intervalu čtyř let se zimní i letní variantou. Stolní tenis je pochopitelně také součástí programu, a to od roku 1957.

Deaflympics (2020) zmiňují, že pokud se chtějí sportovci zúčastnit Deaflympiády a následně dalších mezinárodních soutěží, tak musí splnit příslušná nominační kritéria a současně splnit následující podmínky:

1. Sportovec musí být neslyšící, což se definuje jako ztráta alespoň 55 dB na lepším uchu, přičemž v průběhu soutěží se hráčům zakazuje používat při závodě protetiku, jak sluchadla, tak i kochleární implantáty.
2. Musí být členem sdruženého národního svazu a občanem státu tohoto svazu.

Deaflympics uvádějí, že naposledy se letní Deaflympiáda uskutečnila v roce 2017 v tureckém Samsunu. Mezi nejúspěšnější české reprezentanty ve stolním tenisu sluchově postižených patří Michal Kratochvíl nebo Jaroslav Helus, kteří jsou konkurenceschopní také na mezinárodní úrovni. Nutno podotknout, že velmi úspěšná je i mladá slovenská

reprezentantka Eva Jurková, která patří mezi světovou špičku v kategorii sluchově postižených stolních tenistek.

1.3 Stolní tenis v širších souvislostech

Novotná (2019) zmiňuje, že stolní tenis patří mezi nejrozšířenější sporty na světě a současně se řadí také mezi ty nejrychlejší (dle odborných měření míček dosahuje rychlosti až 180 km/h). Dle údajů světové federace stolního tenisu (dále ITTF), ve které je zahrnuto přibližně 226 zemí, je ITTF nejpočetnější mezinárodní sportovní federací. Z těchto údajů dále vyplývá, že stolnímu tenisu se věnuje více než 30 miliónů lidí, a to na profesionální i rekreační úrovni. Tyto primáty, které podporují celosvětovou oblibu stolního tenisu, jsou patrně podmíněny nejen prostorovou i materiálovou nenáročností. V té nejjednodušší podobě lze alternativní stolní tenis hrát i na obyčejném jídelním stole v obývacím pokoji, s knihami půlícími stůl na dvě hrací poloviny a s kuchyňskými prkénky. Stolnímu tenisu se po celém světě věnují nejen muži, ale celosvětově je rozšířen také mezi ženami. Jedná se o bezkontaktní míčový sport, který se současně řadí mezi skupiny raketových sportů společně s tenisem, squashem a badmintonem. Je však zřejmé, že profesionální stolní tenis není jen otázkou zábavy. Na závodní úrovni je stolní tenis totiž extrémně náročný na psychiku, koncentraci, postřeh, ale zejména také na taktickou stránku věci. Rovněž se jedná o sport fyzicky, silově, pohybově a koordinačně náročný. Stolní tenis má také jako každý jiný sport i svá četná specifika, například různorodost hracího materiálu (tj. různé druhy potahů na dřevě mohou měnit směr letu míčku, zastavovat hru, popř. dokonce měnit rotace). Profesionální hráči ovládají široké spektrum úderů (například topspin, čop, lob, kontratopspin, blok atd.). Za určité specifikum lze také považovat skutečnost, že stolnímu tenisu se lze na relativně vysoké úrovni věnovat dlouhodobě. V extraligových a ligových soutěžích se běžně lze setkat s hráči kolem čtyřicítky, leckdy také kolem padesátky. Výjimečné nejsou ani případy takových hráčů ve světové špičce. Tento fakt je dán především tím, že pro stolní tenis je rozhodující i taktická připravenost a hráčská vyspělost, která vyplývá právě ze získaných zkušeností v průběhu aktivní hráčské kariéry. Ti nejotřelejší se v pozdějším věku dokonce ještě zúčastňují veteránských evropských a světových šampionátů.

Slobodzian (2005) ve své publikaci uvádí prvopočátky této hry sahající už do dávné minulosti. O moderní podobě však začínáme hovořit teprve koncem 19. století, tedy v

období, kdy se především společenské elity začínají seznamovat s možnostmi volnočasových aktivit. Za kolébku nejrychlejšího raketového sportu světa je považována Anglie. Zárodky stolního tenisu ale můžeme vysledovat už v Číně, která je ostatně již řadu posledních let pingpongovou velmocí, což Číňané pravidelně dokazují na všech světových akcích. Číňané také dlouhodobě figurují na předních místech světového žebříčku v mužské i v ženské kategorii. Čínská dominance je ze současné perspektivy bezmezná, avšak nebylo tomu tak vždycky. Zlatou pingpongovou éru si prožili i českoslovenští hráči (Bohumil Váňa, Marie Kettnerová, Ilona Voštová, Stanislav Kolář, aj.). Významně celosvětové oblibě této sportovní kratochvíle napomohlo zařazení stolního tenisu do programu olympijských her, a to konkrétně v roce 1988, kdy měl stolní tenis premiéru v jihokorejském Soulu.

1.3.1 Pravidla stolního tenisu

Podle České asociace stolního tenisu (2021) pravidla zní takto:

Stolní tenis lze hrát celoročně, není závislý na počasí. Stůl o rozměrech 152,5 cm x 274 cm je rozdělen sítíkou na dvě poloviny. Horní okraj sítěky je po celé délce 15,25 cm vysoko nad hrací plochou. Hraje se s plastovým míčkem o standardním průměru 40+ mm. Pálka se skládá z rukojeti a vlastní hrací plochy, může mít přitom různý tvar, váhu i velikost, je však podmínkou, aby byla plochá a neohebná. Gumové nebo gumo-plastové potahy na pálce musí podléhat oficiálním směrnici ITTF, tudíž musí se jednat o oficiálně schválené potahy a rovněž musí být barevně odlišeny, jeden je červený a druhý černý. Klasický zápas se hraje na tři vítězné sady do 11 vítězných bodů, přičemž v koncovce je nutné zvítězit o dva balónky. Hráči si střídají servis po dvou sériích. Jednou za utkání může hráč využít také minutového oddechového času. Po každém odehraném setu si hráči mění také hrací strany, přičemž v páté rozhodující sadě si hráči mění strany v polovině setu, tudíž po dosažení pátého bodu. Tolik jen stručný nástin základních pravidel a náležitostí stolního tenisu. Nyní již blíže ke stolnímu tenisu pro sluchově postižené, ke kterému je pochopitelně nutné přistupovat rovněž specificky, zvláště když uvážíme, že mnoho „zdravých“ hráčů se v průběhu jednotlivých výměn soustředí i na zvuk míčku, kterým jim napomáhá v čitelnosti rotací, o což jsou neslyšící z velké části ochuzeni. Jejich možné obtíže budeme interpretovat zejména v praktické části.

2. CÍL PRÁCE

2.1 Hlavní cíl

Cílem bakalářské práce je podat kompaktní charakteristiku sportování stolních tenistů se sluchovým postižením z hlediska tréninkových, zdravotních, sociálních i finančních aspektů.

2.2 Dílčí cíle

Parciální cíl práce se zakládá na zjištění případně dalších společenských a komunikačních obtíží při tréninkovém a závodním procesu sluchově postižených stolních tenistů, s nimiž se již od počátků své aktivní hráčské kariéry mohou potýkat.

2.3 Úkoly práce

Mým úkolem práce bude:

- Popsat problematiku sluchového postižení
- Zajistit podklady o sportu sluchově postižených
- Popsat stolní tenis a zjistit jeho odlišnosti v kontextu se sluchovým postižením
- Sestavit anketu aby odpovídala dané problematice
- Odpovědi ankety zasezeny do grafů a tabulek

2.4 Výzkumné otázky

Výzkumné otázky jsem sestavila pro zjištění konkrétních informací o hráčích stolního tenisu se sluchovým postižením. Analyzovala jsem v kolika letech sportovci se sluchovým postižením začínají se stolním tenisem a proč si vybrali právě stolní tenis. Dále jsem hledala hlavní odlišnosti v rámci tréninkových procesů či soutěžních startů. A následně zjišťovala možnosti finanční podpory těchto sportovců.

1. V kolika letech by měli nejpozději neslyšící začínat se stolním tenisem za předpokladu, že se chtějí prosadit na mezinárodní scéně?

2. Co bývá hlavním faktorem při výběru stolního tenisu jako vhodného sportu pro neslyšící?
3. Na jakou výkonnostní úroveň se může stolní tenista se sluchovým postižením vypracovat mezi intaktní populací?
4. Jakým způsobem jsou financování neslyšící stolní tenisté ve vztahu k dosažené výkonnosti?
5. S jakými konkrétními obtížemi se musí vyrovnávat neslyšící stolní tenisté v průběhu tréninkového procesu či turnajů?
6. Do jaké míry je při tréninkovém procesu vrcholových neslyšících stolních tenistů obvyklé trénování ve speciálních tréninkových skupinách určených výhradně pro neslyšící či přítomnost osobního neslyšícího trenéra?

2.4.1 Výzkumné otázky

1. V kolika letech začínali sportovci se sluchovým postižením s trénováním stolního tenisu?

Nejlepší sportovci, zvláště poté stolní tenisté, se začínají aktivněji věnovat stolnímu tenisu už od svých 5-6 let, jelikož právě tehdy mají ty nejlepší předpoklady k tomu, aby se společně s dalšími faktory (rodinné zázemí, všeobecná specializace, tréninkové podmínky, talent, vůle, atd.) stali vrcholovými sportovci a dosáhli na nejvyšší mety. V případě stolních tenistů se sluchovou vadou se objevují i případy, kdy hráči začínají aktivněji sportovat v pozdějším věku, v tomto konkrétním případě v průměru v 8 či spíše 9 letech. Zaznamenala jsem dokonce i překročení věkové hranice 12 let, což obecně trenéři považují již za velmi pozdní věk pro zahájení aktivní hráčské kariéry, přesto se takoví hráči mezi sluchově postiženými dokázali prosadit na mezinárodní úrovni. Tento paradox pochopitelně vyplývá z méně početné hráčské základny stolních tenistů se sluchovým postižením a tedy i nižším konkurenčním prostředím ve srovnání se základnou „zdravých“ stolních tenistů, což je ovšem zcela pochopitelné. Tyto skutečnosti jsou dány především méně početnou členskou základnou a z toho vyplývající nižší konkurencí, a to zvláště v ženské kategorii. Z toho důvodu také není téměř možné, a to nejen v českých prostředí, realizovat tréninkový proces výhradně pro skupinu neslyšících sportovců.

2. Do jaké míry je při tréninkovém procesu vrcholových neslyšících stolních tenistů obvyklé trénování ve speciálních tréninkových skupinách určených výhradně pro neslyšící či přítomnost osobního neslyšícího trenéra?

Hráči a hráčky se sluchovým postižením výhradně trénují se zdravými spoluhráči, což jim přináší benefity spojené s kvalitnější tréninkovou přípravou a skutečností identifikace s kolektivem a klubem. Na druhou stranu zejména v počátcích svého snažení se mohou cítit sociálně izolováni a musí se vyrovnávat s komunikačními bariérami. Totéž platí o trenérském vedení, neboť je výjimečné, aby stolní tenisté se sluchovým postižením disponovali také trenérem se stejným typem postižení. Špatná komunikace mezi svěřencem a trenérem se tak nejčastěji projevuje pro koučinku během krátké minutové pauzy mezi soutěžními sety. V rámci tréninku má trenér dostatek času, aby hráči vysvětlil a názorně ukázal chyby v jeho hře, ale během soutěžního utkání už tolik času nemá, a proto je komunikace o to obtížnější. Tato diference je poté nejpatrnější při soutěžních utkáních slyšících a neslyšících. Co se týče jiných tréninkových podmínek, tak stolní tenisté se sluchovým postižením nejsou tréninkově nijak omezováni a vydrží tréninkovou zátěž běžnou pro jiné vrcholové sportovce.

3. Co bývá hlavním faktorem při výběru stolního tenisu jako vhodného sportu pro neslyšící?

Potvrdil se obecně tradovaný fakt, že rodinné zázemí je v tomto případě velice silným a podmiňujícím faktorem, a to především v případě těch respondentů, kteří se stolním tenisem začínali v raném stádiu, kdy je ke sportu přivedl ve většině případů otec, sám aktivní stolní tenista. Na základě rozhovorů si tak dokonce troufám tvrdit, že důležitost rodiny je v tomto případě ještě výraznější než v případě dětí, které netrpí žádným postižením.

Lze totiž očekávat, že rodiče museli své ratolesti doprovázet i na turnaje a poskytovat jim maximální podporu, která byla nepřímo vyžadována okolnostmi spjatými se sluchovým postižením jejich dítěte. Zdravé děti jsou občas i v raném věku posílány na turnaje v rámci klubu pouze s trenérským doprovodem, ale toto tvrzení nelze v žádném případě generalizovat, neboť také v případě těchto dětí je možné sledovat případy, kdy rodiče nevynechají jediný turnaj své malé naděje, někdy právě také z důvodu, že dítě soutěží za menší klub a sami rodiče poté vystupují v roli trenéra a manažera. Nicméně tímto jsem chtěla

spíše poukázat na skutečnost, že neslyšící dítě vyžaduje při těchto akcích ještě větší péči a pozornost, kterou často není schopen obstarat trenérský doprovod, který má mnohdy na starosti i početnější skupinu dětí.

4. Na jakou výkonnostní úroveň se může stolní tenista se sluchovým postižením vypracovat mezi intaktní populací?

Z následné analýzy nejvyšší dosažené výkonnosti a hráčských úspěchů mezi slyšícími i neslyšícími stolními tenisty jsem vydedukovala následující:

Stolní tenisté se sluchovým postižením velice záhy dosáhnou zejména na národní úrovni v kategorii sluchově postižených na značné úspěchy vzhledem k nízké hráčské základně, jak již bylo uvedeno výše. Takoví hráči mohou uspět ovšem i na mezinárodním poli, kde jsou však rozhodující také další faktory, a to zejména raná specializace, zkušenosti, celková intenzita tréninku, talent a samozřejmě nedílná finanční podpora.

Jelikož jsem také porovnávala sportovce různých národností, tak jsem dospěla k závěru, že do značné míry může stolním tenistům se sluchovým postižením pomoci i skutečnost, že v jejich národních reprezentacích dosahují vysoké herní úrovně jejich spoluhráči, čímž jsou vytvářeny příhodnější podmínky pro zvyšování jejich vlastní kvality, přičemž jsou následně takoví hráči významněji motivováni pro soutěže čtyřher a družstev ve kterých mohou spojit společné síly a zvýšit tím už tak velkou naději na mezinárodní, potažmo také světový úspěch. Nejpatrnější je tento jev v případě slovenské reprezentace sluchově postižených, v jejich řadách působí v mužské i ženské složce dva lídři nejvyšších světových kvalit. Ti ostatně patří i do reprezentačních složek mužských a ženských týmů bez sluchového postižení.

Jako příklad uveďme maxima těchto slovenských reprezentantů, šestadvacetiletá Respondentka č. 10 je trojnásobnou světovou šampionkou mezi sluchově postiženými hráčkami, zatímco mezi zdravými je jejím maximem 227. místo na světovém žebříčku z února 2020. Třiačtyřicetiletý respondent č. 10 byl nejlépe na světovém žebříčku před devíti lety, kdy byl dokonce na 51. příčce. Mezi sluchově postiženými stále patří mezi světovou elitu. Jak se tedy zdá, tak i sluchově postižení stolní tenisté se dokáží prosadit i mezi elitní světovou stovku mezi zdravými. Nicméně mnohem lépe se pochopitelně prosadí mezi

sluchově postiženými, kde jednak není ani tak silná konkurence asijských hráčů a hráček. Případ dvou profesionálních slovenských reprezentantů, kteří se stolním tenisem živí a čerpají státní finanční podporu, je však spíše ojedinělý. Členové polských a českých reprezentací se sluchovým postižením už nedosahují takových úspěchů nejen na světové úrovni mezi neslyšícími, ale ani mezi zdravými sportovci, a proto se více specializují pouze na turnaje určené pro jejich vymezenou kategorii postižení.

5. Jakým způsobem jsou financování neslyšící stolní tenisté ve vztahu k dosažené výkonnosti?

Pochopitelně i finanční podpora se do značné míry odvíjí od výkonnosti a výsledků hráče. Neslyšící stolní tenisté, kteří se tomuto sportu věnují jako doplňkové výdělečné činnosti čerpají často různá svazová stipendia, anebo se stolnímu tenisu věnují zkrátka jen pro radost bez nároku na finanční odměnu. Pokud byli někdy dříve členy národních reprezentací bez omezení, tak pouze v mládežnických kategoriích. Většinou ovšem tito hráči a hráčky dosáhnou alespoň na ligoúroveň, což zejména prvoligovým hráčům může přinášet alespoň částečný finanční zisk. Převážně v ženské kategorii, kde je konkurence ještě nižší, může ovšem docházet k anomáliím, a to ve chvíli kdy se mohou prosadit na národní úrovni mezi neslyšícími českými hráčkami i ty, které se stolnímu tenisu věnují sotva pár let, což by mezi zdravými bylo zhruba nemožné. Jak jsem již uvedla, tak tato skutečnost je dána velmi nízkou hráčskou základnou v kategorii neslyšících žen a dívek. Samozřejmě v tomto případě je finanční podpora minimální a vztahuje se případně jen na proplacení nákladů spojených s reprezentačním výjezdem, protože na vyšší umístění zpravidla taková hráčka na mezinárodní scéně už nedosáhne. Vzhledem také ke skutečnosti, že ženský sport je finančně značně podhodnocen, což ve stolním tenisu platí dvojnásobně, jsou tak naděje na příležitostný, natožpak trvalý výdělek minimální.

6. S jakými konkrétními obtížemi se musí vyrovnávat neslyšící stolní tenisté v průběhu tréninkového procesu či turnajů?

Samozřejmě celkové snížení sluchové kontroly a zhoršená srozumitelnost provází hráče zejména během tréninkového procesu, kdy trenéři udílejí konkrétní pokyny a zadávají příslušné herní kombinace. V tomto případě je nutná součinnost hráče s trenérem. Od trenéra

nebo sparingujícího hráče se očekává, že příslušnou herní tréninkovou kombinaci vysvětlí i sluchově postiženému spoluhráči, a to třeba i názorně. Ztráta sluchu je značně limitující i během koučinku, kdy trenér v zápase udílí rady svému svěřenci. Současná pravidla stolního tenisu umožňují trenérům radit, a nebo vysílat jakékoliv signály svým svěřencům nejen po skončení setu, ale také i v průběhu krátkých pauz během hry, kdy hráči jdou hráči posbírat balónek, a nebo se jdou utřít k odkládacímu stolku na ručníky.

Sluchově postižení se tak musí spoléhat výhradně na gestikulaci svých trenérů. Neméně obtížná je komunikace dvou sluchově postižených během čtyřhry, kteří jsou opět odkázáni spíše na názornou komunikaci prostřednictvím předem ustanovených znaků. Při stolním tenisu je neméně důležitá i vlastní slyšitelnost balónku. Vnímaví hráči dle zvuku mohou odhadovat i míru rotace. U neslyšících hráčů toto není možné, o to více jsou odkázáni na zrak. Sluchově postižení hráči stolního tenisu tak například mnohem více sledují způsob, jakým jejich protihráč provedl servis, aby lépe odhadli jeho rotaci, což lze pochopitelně nacvičit v tréninku důsledným nácvikem příjmu, tj. sluchově postižený hráč se snaží cíleně přijímat servisy od různých typů hráčů. Mnohé lze vysledovat také z videorozborů. Před každým soutěžním utkáním je proto vhodné předem provést videoanalýzu soupeře, na jejímž základě si hráč zapamatuje určitá specifika, která jsou pro sluchově postižené zvlášť důležitá.

3. METODIKA

3.1 Metody sběru dat

Pro účely a cíle bakalářské práce jsem zvolila metodu kvalitativního výzkumu podle Hendl (2008), kdy vycházím ze záměru popsat a interpretovat základní východiska spojená s problematikou neslyšících sportovců, konkrétně stolních tenistů. Jak uvádí Hendl (2008), tak kvalitativní výzkum vychází z interpretace různých pohledů jednotlivých subjektů na zkoumaný předmět s cílem pochopit jejich perspektivu.

Předkládané výsledky kvalitativního výzkumu jsou založeny na přímých rozhovorech se třinácti neslyšícími stolními tenisty, a to nejen z České republiky, ale také ze zahraničí. Se 7 respondenty jsem měla možnost se potkat osobně a zbylých 6 rozhovorů jsem realizovala přes e-mail či sociální sítě. Při výběru respondentů jsem vycházela ze svých osobních kontaktů, přičemž jsem využila také svých současných vazeb na polské a slovenské stolnětenisové prostředí, přičemž někteří z odpovídajících mi doporučili další kontakty. Tímto způsobem jsem tak nakonec oslovila asi 20 probandů, avšak do výzkumu se zapojilo pouze třináct z nich. Zbývajících sedm probandů nereagovalo na výzvu, a nebo z různých důvodů odmítlo (nedostatek času, nezájem o účast, ukončení aktivní hráčské kariéry).

Část respondentů jsem poté oslovila osobně (7), zbývajících účastníky výzkumu jsem musela oslovit elektronicky prostřednictvím e-mailu nebo sociálních sítí (6), a to zejména v důsledku vzdálenosti a také komplikacím spojenými se současnou epidemiologickou situací. V rámci osobního kontaktu probíhal rozhovor v přátelské atmosféře, kterou podporoval fakt, že uvedené respondenty jsem osobně znala a už dříve jsem s nimi komunikovala. Z toho důvodu se také oni neostýchali. Osobní dotazování probíhalo na různorodých místech, nejčastěji ve spojitosti s tréninkovým prostředím daných hráčů, kdy jsem v rámci tréninkového areálu vyhledala, a nebo požádala pověřené osoby o zprostředkování klidné místnosti pro uskutečnění rozhovoru. Pouze v jednom případě jsem dotazování uskutečnila přímo v domácích podmínkách jedné účastnice.

Výzkumný soubor tedy odpovídal záměrnému výběru respondentů na základě sluchové vady, která byla podmiňujícím kritériem pro výběr stejně jako skutečnost, že se jedná o aktivní hráče stolního tenisu. Základním výzkumným nástrojem byl v tomto případě rozhovor, který byl řízen strukturovaným seznamem otázek. Někteří z respondentů tedy

odpovídali přímo, jiní písemnou formou prostřednictvím elektronické pošty. Dotazování prostřednictvím sociálních sítí jsem neaplikovala. V obou případech jsem využívala i doplňující otázky. Rozhovory měly víceméně plynulý průběh, ale občas docházelo k drobným nedorozuměním, a proto jsem se snažila mluvit dostatečně hlasitě pro sportovce s KI nebo sluchadly, jasně a zřetelně.

Odpovědi jednotlivých respondentů jsem poté písemně zaznamenávala do textového souboru a třídila jsem je dle vybraných znaků. Všimla jsem si především shodných jevů v kontrastu vůči odlišnostem v konkrétních případech, které jsem následně interpretovala. Z obecně teoretických explanačních postupů jsem využívala indukci, syntézu, zmíněnou komparaci nebo analogii, čímž jsem se de facto pokusila o hlubší analýzu dané problematiky.

Účastníky výzkumu jsem předem poučila o účelu a významu dotazníku pro potřeby bakalářské práce, jehož vlastní náplň v obecné rovině spočívala ve snaze poukázat na často různorodé podmínky hráčů stolního tenisu se sluchovým postižením i na jejich všeobecné potíže v tréninkovém procesu, které apriori vyplývají ze specifík stolního tenisu. Vzhledem k přesahu výsledného šetření do zahraničí jsem ve výzkumu spatřovala také pojitko různých konceptů, které zejména na Slovensku vedou k úspěchu, jenž není dán pouze skutečností, že nejnadanější stolní tenisté se sluchovým postižením pocházejí právě odtud. Nepředpokládám však, že tento kvalitativní výzkum přinese jasné odpovědi a jednoznačná stanoviska. Pravděpodobně by se mohl stát jen menší hloubkovou sondou do života stolních tenistů se sluchovým postižením. Je totiž faktem, že hráči se sluchovou vadou obvykle trénují ve skupinách s hráči bez jakéhokoliv obdobného postižení. Jejich spoluhráči ani trenéři poté netuší, jak správně či nejlépe s takovými hráči jednat a vést je na cestě za úspěchem.

3.2 Charakteristika výzkumného souboru

Do kvalitativního šetření se zapojilo celkem 6 žen a 8 mužů velmi rozdílného věku i sportovní výkonnosti, což osobně vnímám jako velkou výhodu vzhledem k mé snaze zachytit celou problematiku komplexněji. Konkrétně se jedná o pětici českých neslyšících stolních tenistů, pětici polských hráčů a hráček a tři slovenské reprezentanty, z nich jeden z nich má dokonce i německé státní občanství a slovensky vůbec nehovoří. Stručně lze konstatovat, že mezi vybranými respondenty tak figurují hráči a hráčky světové elity i úplní

začátečníci. Na druhou stranu tak v tomto ohledu ve výzkumu balancuji na hranici extrémních příkladů, přesto věřím, že společně s využitím analýzy, postupné systematizace, syntézy a třídění dat, dokáží tuto roztržitost a variabilitu smysluplně a přehledně zpracovat.

Ze sledovaného vzorku třinácti respondentů celkem čtyři respondenti spadali do věkové skupiny do 18 let věku, kdy jsem se dotazovala v přítomnosti zákonného zástupce, čtyři další respondenti se pohybovali ve věkové hranici od 18 do 26 let a jednalo se převážně ještě o studenty. Zbývající pětice respondentů spadala do věkové kategorie mezi 30-45 lety.

Z vybraného vzorku přibližně polovina účastníků výzkumu trpěla středně těžkou nebo těžkou nedoslýchavostí, tj. sluchovou ztrátou do 90 dB, zatímco druhá polovina respondentů byla zcela neslyšící. Čtyři zcela neslyšící účastníci výzkumu mají uvedenou sluchovou vadu od narození. Samozřejmostí je fakt, že většina z nich používá naslouchátka, popř. kochleární implantáty. Pouze tři respondenti však znají konkrétní příčinu, která vedla k jejich postižení. Jednalo se buď o prohloubení potíží po absolvování ušního zánětu, nebo o přímý důsledek nezdařené operace krčních mandlí (tzv. tonzilektomie), popř. sehrála důležitou roli genetika

3.3 Charakteristika výzkumného souboru

V rámci každého jednotlivého rozhovoru jsem strávila s každým respondentem přibližně 30 - 45 minut. Rozhovory jsem realizovala v českém, polském a anglickém jazyce. V průběhu komunikace s respondenty jsem využívala základů znakového jazyka a při komunikaci v českém, polském a slovenském jazyce jsem také aplikovala odezírání ze rtů. Použila jsem i základy znakových jazyků.

Sportovci měli samozřejmě v jednotlivých jazycích písemnou verzi otázek (viz. přílohy). Sběr dat pro výzkum jsem uskutečnila v průběhu šesti měsíců ve druhé polovině roku 2020. S 6 hráči jsem se spojila online za pomoci e-mailů, případně sociálních sítí jako jsou facebook nebo instagram. Měli jsme předem sjednaný termín online hovoru. Některé otázky nebyly správně pochopeny tak jsem poprosila o pomoc v komunikaci rodiče nebo rodinné příslušníky. Účastníci odpovídali na jednotné anketní otázky, které vycházely z předem dané schématické struktury. V úvodní části rozhovoru jsem se soustředila na získ

základních informačních dat (věk, národnost, sportovní výkonnost, klubová příslušnost, typ sluchového postižení, používání kochleárního implantátu).

V další části dotazování jsem již sledovala podrobnější vývoj sluchového postižení v konkrétních případech, a to vždy v přímé návaznosti na jejich rozvíjející se hráčskou kariéru, popř. v souvislosti s jejich zájmem o stolní tenis. Zde pro mě byly směrodatné především důvody, které vedly respondenty k výběru stolního tenisu jako hlavní volnočasové aktivity, která v některých případech přerostla dokonce ve výdělečnou činnost a celkovou profesionalizaci. Dotazovala jsem se také na hráčské podmínky a tréninkové zázemí, s čímž bezprostředně souvisely také otázky ohledně případné komunikace s dalšími spoluhráči a trenéry, a to jednak ve vztahu k ostatním neslyšícím sportovcům, ale i ostatním.

Vlastní průběh komunikace na sportovní úrovni pro mě zkrátka představoval další důležitý aspekt hodný maximální pozornosti. Rovněž bylo velmi zajímavé analyzovat, jak si jednotliví respondenti, potažmo hráči, počínají i v soutěžích, které jsou apriori určeny sportovcům bez jakéhokoliv postižení. Mnohdy se totiž ukázalo, že sportovci navzdory svému sluchovému postižení dosahují vynikajících výsledků také mezi stolními tenisty, kteří žádnou sluchovou vadou či jiným typem postižení netrpí. Ve třetí části rozhovoru jsem se více zaměřila na emocionální rovinu problému. Zajímalo mě, zda respondenti trpí nějakými psychickými potížemi v důsledku svého postižení, popř. zda se s jejich zážitky nepojí také nepříjemná zkušenost. Sledovala jsem tím také společenské bariéry a jiné osobní nesnáze, se kterými se musí tito sportovci potýkat v důsledku sluchové vady ve sportovním prostředí. V neposlední řadě byly mé otázky směřovány i na problematiku financování tohoto specifického sektoru z pohledu hráčů.

4. VÝSLEDKY A DISKUSE

V následující části jsou prostřednictvím tabulek objasněny zásadní výzkumné otázky šetření. Úvodní tabulka blíže představuje základní informace o respondentech.

Respondent	Pohlaví	Sluchová vada	Kompenzace
Č. 1 (Polsko)	Muž	Těžká nedoslýchavost	Sluchadla
Č. 2 (ČR)	Muž	Středně těžká nedoslýchavost	Sluchadla
Č. 3 (Slovensko)	Žena	Těžká nedoslýchavost	Kochleární implantát
Č. 4 (Polsko)	Žena	Středně těžká nedoslýchavost	Sluchadla
Č. 5 (Polsko)	Muž	Neslyšící	Kochleární implantát
Č. 6 (ČR)	Žena	Neslyšící	Kochleární implantát
Č. 7 (Slovensko)	Muž	Středně těžká nedoslýchavost	Sluchadla
Č. 8 (ČR)	Muž	Středně těžká nedoslýchavost	Sluchadla
Č. 9 (ČR)	Muž	Neslyšící	Kochleární implantát
Č. 10 (Slovensko)	Muž	Těžká nedoslýchavost	Sluchadla
Č. 11 (Polsko)	Muž	Neslyšící	Kochleární implantát
Č. 12 (ČR)	Žena	Neslyšící	Kochleární implantát
Č. 13 (Polsko)	Žena	Neslyšící	Kochleární implantát

Tabulka 2. Základní přehled o respondentech.

1. V kolika letech začínali sportovci se sluchovým postižením s trénováním stolního tenisu?

Respondent	Věk	Od kdy má sluchovou vadu?	Od kdy hraje stolní tenis?
Č. 1 (Polsko)	31	Od 5 let	Od 10 let
Č. 2 (ČR)	14	Od 1 roku	Od 12 let
Č. 3 (Slovensko)	26	Od 3 let	Od 5 let
Č. 4 (Polsko)	21	Od 6 let	Od 12 let
Č. 5 (Polsko)	32	Od 4 let	Od 6 let
Č. 6 (ČR)	45	Od narození	Od 11 let
Č. 7 (Slovensko)	25	Od 4 let	Od 8 let
Č. 8 (ČR)	25	Od 4 let	Od 8 let
Č. 9 (ČR)	40	Od 3 let	Od 14 let
Č. 10 (Slovensko)	43	Od 4 let	Od 6 let
Č. 11 (Polsko)	16	Od narození	Od 6 let
Č. 12 (ČR)	17	Od narození	Od 7 let
Č. 13 (Polsko)	17	Od narození	Od 4 let

Tabulka 3. Srovnání doby, kdy respondent ztratil sluch s dobou začátku respondenta se stolním tenisem.

Poznámka: Tučně zvýraznění respondenti patří ke světové špičce ve své soutěžní kategorii.

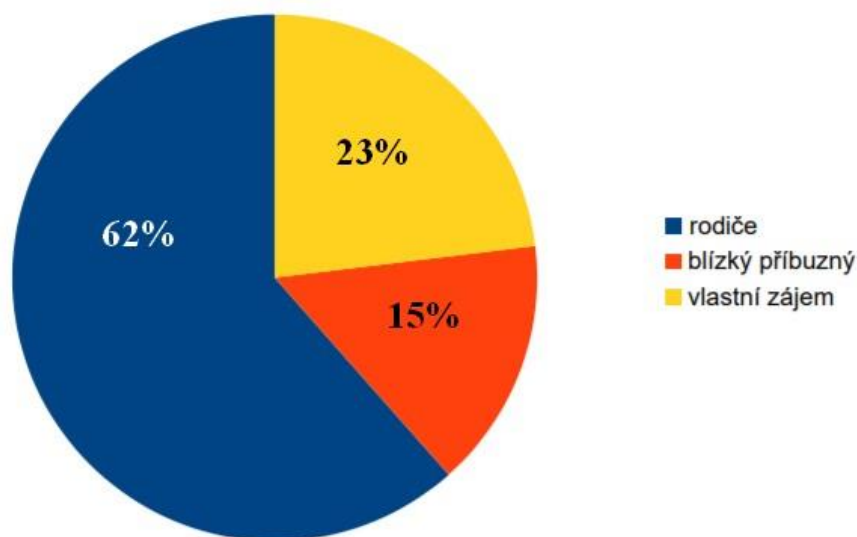
Z tabulky vyplývají dvě základní tvrzení. Zaprvé, všichni z dotazovaných se stolnímu tenisu začali věnovat až po diagnóze příslušného sluchového postižení. Zadruhé z uvedeného vyplývá, že byť je stolní tenis velmi technicky náročný sport, pro který je typická včasná specializace (začátek mezi 5-7 lety), tak v případě hráčů se sluchovým postižením je možné věnovat se mu aktivně i ve věku 9-12 let s poměrně značnou nadějí na úspěch i na mezinárodním poli, což je v případě sportovců bez postižení spíše vyloučené.

V tomto konkrétním případě se jedná o respondenta č. 4, který začínal se stolním tenisem ve 12 letech, a přesto dokázal na evropském šampionátu neslyšících vybojovat

pódiové umístění. Tato skutečnost může být dána nižší hráčskou základnou mezi neslyšícími a tedy i nižší konkurencí ve srovnání se základnou stolních tenistů bez postižení.

2. Co bývá hlavním faktorem při výběru stolního tenisu jako vhodného sportu pro neslyšící?

Co bývá hlavním faktorem při výběru stolního tenisu jako vhodného sportu pro neslyšící?

Graf 1. *Hlavní faktor výběru stolního tenisu jako sportu vhodného pro neslyšící dítě.*

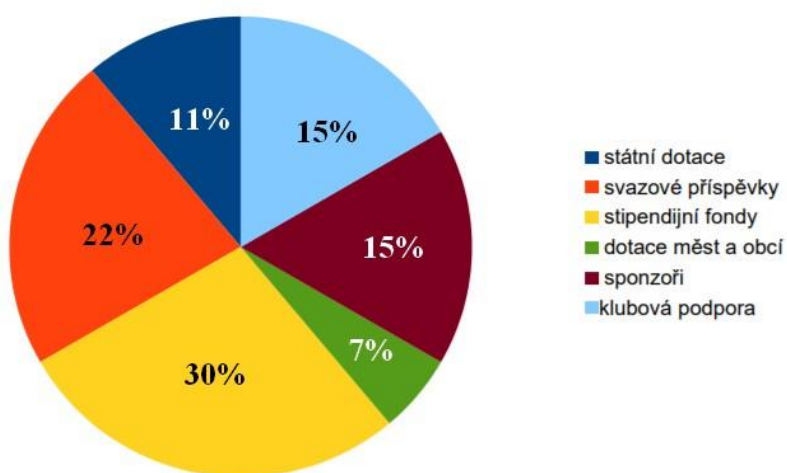
Zajímavým poznatkem je zjištěný fakt, že celkem osm účastníků výzkumu se ke stolnímu tenisu dostalo prostřednictvím svého otce, výjimečně příčinlivostí jiného rodinného příslušníka (2 respondenti), který se stolnímu tenisu sám aktivně věnoval, anebo se stále ještě řadí mezi aktivní hráče stolního tenisu, a tudíž v řadě případů byl otec také prvním trenérem neslyšícího dítěte.

3. Na jakou výkonnostní úroveň se může neslyšící stolní tenista vypracovat mezi zdravými?

Dle analýzy úspěšnosti a dosažených výsledků jsem došla k následujícím závěrům. Stolní tenisté se sluchovým postižením se mohou živit jako profesionální sportovci, avšak většinou je také nutné, aby dosahovali nadprůměrných výkonů v rámci oficiálních národních reprezentací svých zemí, tj. nejlépe být členem reprezentace pro slyšící i neslyšící stolní tenisty. V takovém případě lze navíc očekávat, že neslyšící stolní tenista bude patřit mezi světovou elitu hráčů se stejným typem postižení. Mezi slyšícími sportovci bylo poté zaznamenáno žebříčkové maximum neslyšícího hráče na 51. příčce světového žebříčku. Tentýž hráč je na světovém žebříčku neslyšících na 2. místě, a to od roku 2017. Současná světová jednička mezi neslyšícími stolními tenisty Číňan Wang Cong soutěží pouze mezi neslyšícími.

Hráči a hráčky se sluchovým postižením, kteří patří mezi průměrné či lehce nadprůměrné hráče světa (v soutěžích neslyšících) se poté obvykle dokáží prosadit mezi slyšícími sportovci alespoň na ligovou úroveň. Hráči a hráčky se sluchovým postižením, kteří patří na světové úrovni k podprůměrným mohou na domácím poli patřit k těm nejlepším, ale jejich naděje na zahraniční profit je zanedbatelná.

Jakým způsobem jsou financování neslyšící stolní tenisté ve vztahu k dosažené výkonnosti i dle typu jednotlivých svazů?

Graf 2. Nejčastější způsoby financování neslyšících stolních tenistů.

4. Jakým způsobem jsou financováni neslyšící stolní tenisté ve vztahu k dosažené výkonnosti i dle typů jednotlivých svazů?

Neslyšící hráči nejvyšších světových kvalit čerpají finanční výhody dané státními dotacemi na sportovní materiál, soustředění či turnaje. Zpravidla jsou také dotováni klubem nebo svazem (např. Deaflympijský výbor Slovenska, Český svaz neslyšících sportovců, aj.), přičemž se hodnota financí do značné míry odvíjí od jejich aktuálního žebříčkového postavení. ČSNS takto finančně podporuje ty hráče, kteří se na významných mezinárodních akcích umístili do 8. místa nebo do první poloviny startovního pole. V současnosti se žádný český stolní tenista takto neumístil, takže jsou závislí na podpoře svého sportovního klubu. Významným zdrojem financí jsou ovšem také sponzorské dary.

Průměrní či lehce nadprůměrní světoví hráči nejčastěji jako zdroj svých příjmů uvádějí různé stipendijní fondy a dotace z měst a obcí, přičemž se jednalo zejména o hráče polského svazu. Nicméně stolní tenis už pro ně představuje více jen formu příležitostného výdělků než jako trvalý zdroj příjmu. Hráč s nižší sportovní výkonností, kteří se zpravidla světových akcí pouze účastní a více se neprosazují, jsou odkázáni na sportovní svazy, které jim obvykle hradí alespoň náklady spojené s cestami na velké mezinárodní akce, na které se nominují na základě výsledků z domácího šampionátu. Mezi slyšícími sportovci se pak vzhledem k vysoké konkurenci prosazují jen velmi obtížně, a tudíž se specializují výhradně na turnaje pro neslyšící.

5. S jakými konkrétními obtížemi se musí vyrovnávat neslyšící stolní tenisté v průběhu tréninkového procesu či turnajů?

Jako každé postižení, tak také sluchová vada může být zdrojem posměchu a nepříjemných situací, což je typické zejména pro třídní kolektivy ve školách. Nicméně také ve sportovním prostředí jsou tyto situace běžné. Respondent č. 1 uvádí, že se setkal s posměchem zejména v dětském věku. Respondentka č. 3 si také vybavuje spíše nepříjemné pocity, které ji trápily v dětství „hanbila som sa za to, že nepočujem a nerozumiem čo oni rozprávajú.“ Respondentka č. 6 měla problémy v komunikaci se spoluhráči i trenéry. „Byli ke mně hodně nedůvěřiví než zjistili, že jsem schopná s nimi mluvit. Přestože se to později zlepšilo, stále se nejednalo o bezproblémovou komunikaci.“ Respondent č. 8 k tématu komunikace dodává: „Na tréninku se mi často stává, že nerozumím trenérovým pokynům.

Při zápase někdy nerozumím co mi kouč říká a vzhledem k minutové délce timeoutu není čas, aby to trenér zopakoval. Komunikační obtíže vznikají také při čtyřhře. Hráči se běžně domlouvají, ale u neslyšících toto není možné.“ Na uvedené poukazuje také respondent č. 10: „Lidé jsou občas nerudní, když mi musí některé věci opakovat třikrát, a to se zvláště často děje v místech, kde je hluk, například když jsem na cestách v letadle.“

Ostatní respondenti poukazovali na problémy technického rázu, kdy jim kupříkladu vypověděl službu kochleární implantát, anebo upozornili na potíže vzniklé přímo při soutěžním zápole, kdy si někteří z nich zapomněli sundat naslouchátka, což je považováno za podvod, který může vést k diskvalifikaci, jak ostatně popisuje respondent č. 7: „*Ked' som hral na medzinárodnom turnaji medzi nepočujúcimi tak som vyhrával 3:0 a súperov tréner si všimol že mám načúvacie aparáty, hrozilo mi to diskvalifikaciou, keďže načúvacie aparáty je zakázané mať.*“ Podobnou zkušenost má také respondent č. 8: „*V Japonsku při turnaji na MS jsem byl ještě nezkušený a zapomněl jsem si sundat naslouchátka. Při zápase po prvním setu jsem šel k trenérovi a nenápadně sundal naslouchátka. Kdyby mě přistihli, bych byl vyloučený do konce turnaje.*“

Respondent	Trenér	Tréninková skupina	Intenzita tréninku
Č.1 (Polsko)	Slyšící	Slyšící	15-20 hod./týden
Č. 2 (ČR)	Slyšící	Smíšená	6 hod . týdně
Č .3 (Slovensko)	Slyšící	Slyšící	20 hod. týdně
Č .4 (Polsko)	Slyšící	Slyšící	20 hod. týdně
Č. 5 (Polsko)	Slyšící	Slyšící	9 hod. týdně
Č. 6 (ČR)	Nemá	Už netrénuje	Už netrénuje
Č. 7 (Slovensko)	Slyšící	Smíšená	8 hod. týdně
Č. 8 (ČR)	Slyšící	Slyšící	6 hod. týdně
Č .9 (ČR)	Nemá	Už netrénuje	Už netrénuje
Č. 10 (Slovensko)	Neslyšící	Smíšená	Více než 20 hod. týdně
Č. 11 (Polsko)	Slyšící	Slyšící	7 hod. týdně
Č. 12 (ČR)	Slyšící	Slyšící	8 hod. týdně
Č.13 (Polsko)	slyšící	Smíšená	6 hod. týdně

Tabulka 4. *Tréninkové podmínky vybraných neslyšících hráčů a hráček.*

6. Do jaké míry je při tréninkovém procesu neslyšících stolních tenistů obvyklé trénování ve speciálních tréninkových skupinách určených výhradně pro neslyšící či přítomnost osobního neslyšícího trenéra?

Co se týče vlastních tréninkových podmínek, tak ze třinácti vybraných hráčů a hráček se sluchovým postižením se už dva aktivně nevěnují stolnímu tenisu, nicméně ostatní se stále řadí mezi aktivní hráče stolního tenisu, z nichž naprostá většina má slyšícího trenéra. Neslyšící trenér je naprostou výjimkou a uvedl ji pouze respondent č. 10, který se stolnímu tenisu věnuje na nejvyšší úrovni a dlouhodobě se pohybuje mezi světovými elitními hráči. Mnohem častěji tak hráči přicházejí do kontaktu se spoluhráči se stejným postižením během tréninkového procesu, byť platí, že většina z nich trénuje výhradně se slyšícími, od čehož si slibují vyšší kvalitu tréninku.

Pouze příležitostně se tak na tréninku setkávají s jinými neslyšícími sportovci, a to nejčastěji jen v rámci specializovaných tréninkových kempů, anebo v individuálních

trénincích před velkými mezinárodními akcemi. Rozdílná je také intenzita tréninku, přičemž zde platilo, že čím výše postavený hráč, tím větší tréninkové dávky za týden absolvuje.

4.1 Diskusní zamyšlení

Výsledky realizovaného výzkumu ukazují k několika zásadním poznatkům. Současně se odhalují některé dílčí limity výzkumu, které by mohly být předmětem případných dalších šetření. Vzhledem k charakteru sledovaného vzorku respondentů, kdy z celkového počtu třinácti hráčů a hráček, všech třináct ohluchlo či ztratilo sluch ještě předtím než se aktivně začali věnovat stolnímu tenisu.

V bakalářské práci výsledky výzkumu poukazují na to, že samotní hráči a hráčky nedokázali posoudit míru svého postižení ve vztahu k nejbližšímu okolí. Většinou se řada z nich setkává se stejnými potížemi, mezi které se řadí především pocit sociální izolace, komunikační bariéry, popř. technické problémy se sluchadly či kochleárními implantáty. Dva respondenti se cítili nepříjemné ve chvíli, kdy si neuvědomili, že mají nasazená sluchadla, přestože během soutěžního utkání mezi neslyšícími je to zakázáno pod pohrůžkou diskvalifikace. Nicméně mnohé další obtíže by pro potřeby šetření jistě uvedli také rodinní příslušníci sluchově postižených hráčů a hráček, zvláště když uvážíme skutečnost, že naprostou většinu z účastníků výzkumu přivedl ke stolnímu tenisu otec, ev. jiný rodinný příslušník.

Tolik ke zjištěným limitům výzkumu. Nyní již podrobněji k poznatkům, které z výzkumného šetření vyplynuly.

4.2 Doporučení do praxe

Stolní tenis se v České republice potýká s řadou problémů. Jedním z nejzásadnějších je ten, že již delší dobu klesá jeho popularita mezi širokou veřejností a nedostatečná medializace. I když je tedy v České republice registrováno téměř 26 tisíc hráčů, tak zájem o tento sportu upadá. Vzhledem k současné situaci kolem Covid pandemie lze také očekávat úbytek nových mladých hráčů a potencionálních nadějí. Situace mezi neslyšícími je totožná. Stolní tenis sice patří k méně nákladným sportům než například tenis nebo hokej, ale jen velmi obtížně se prosazuje v konkurenci jiných masově rozšířených sportů (např. florbal, fotbal).

Uvedené skutečnosti příliš nepomáhá také fakt, že nejlepší čeští stolní tenisté se jen obtížně prosazují na světové scéně v silné asijské konkurenci, a tak nevozí medaile z vrcholných světových akcí ani olympijských her, čímž chci naznačit, že v současné době chybí stolnímu tenisu vůdčí osobnost, za kterou stojí aktuální úspěchy jako v případě biatlonu (Gabriela Soukalová) nebo juda (Lukáš Krpálek). Doba, kdy stolnímu tenisu vévodila Marie Hrachová nebo Petr Korbel se současné mládeži začíná vzdalovat. Všechny tyto skutečnosti mají neblahý vliv také na stav stolního tenisu pro neslyšící. Jak jsem už ve své práci naznačila, tak stolní tenis je pro neslyšící vhodným sportem, ale obecně se netěší takové popularitě jako jiné sporty.

Domnívám se tedy, že pokud stolní tenis nebude dostatečně medializován, tak východiskem je potřeba pořádat pravidelné náborové akce a oslovovat už i děti v předškolním věku. V tomto směru nabízí ideální řešení pořádat náborů přímo v rámci Celostátních sportovních her sluchově postiženého žactva, kde sice děti už nesoutěží ve stolním tenise, ale sportovní nadání a předpoklady pro tento celosvětově rozšířený sport mohou prokázat i v jiných sportovních odvětvích (zejm. v atletice). Z osobního pohledu na věc usuzuji, že minimálně z hlediska mediální spolupráce je vazba mezi Českých svazem stolního tenisu a Českým svazem neslyšících sportovců na nedostačující úrovni, a to konkrétně směrem k propagaci stolního tenisu neslyšících. Vnímám to tedy jako další významný nedostatek, na kterém lze ovšem pracovat a najít tak optimální řešení. Nicméně bez vzájemné součinnosti obou svazů to není možné.

Sluchově postižení mohou mít také četné potíže při navazování komunikace, která má ve sportovní sféře nezanedbatelný význam. Komunikace je nutná při organizování výjezdů

na turnaje a při samotném zařizování veškerých náležitostí spojených s tréninkem a soutěžemi, proto je nanejvýš vhodné, aby hráči se sluchovým postižením cestovali alespoň zpočátku s doprovodem. Je poté také typické, že sluchově postižení jedinci mají sklon k tomu, aby upadli do sociální izolace, jejímž výsledkem může být stav dlouhodobé deprivace. V některých případech může pochopitelně vzhledem k jinakosti jedince docházet také k šikaně.

Není proto asi nutné více zdůrazňovat význam postupné socializace a zvýšeného dohledu nad sportovním kolektivem. V poslední době se již stává obvyklá přítomnost sportovního psychologa nejen na soutěžních utkáních.

5. ZÁVĚR

Závěrem se jistě shodneme na skutečnosti, že život se sluchovým postižením je do značné míry velmi komplikovaný a způsobuje takto postiženým lidem řadu nepříjemností, které jsou pro slyšící a zdravé jedince takřka nepředstavitelné. O to více je třeba ocenit ty z nás, kteří se potýkají se sluchovým postižením a rozhodnou se navzdory této zdravotní indispozici aktivně sportovat a čelit dalším novým výzvám.

V práci jsem cílila výhradně na neslyšící stolní tenisty, neboť jak se posléze ukázalo, tak stolní tenis neslyšících je pouze okrajovým tématem některých známých publikací o obecné tématice sportování neslyšících. Toto nenápadné sportovní odvětví přitom patří mezi nejrozšířenější sporty světa a díky své specifčnosti se stolnímu tenisu můžeme věnovat i v pozdějším věku na relativně slušné úrovni, čímž ovšem v žádném případě nechci tento sport řadit do skupiny výhradně rekreačních sportů, kam bývá obvykle zařazován širokou veřejností v důsledku jeho snadné dostupnosti v rámci koupališť, venkovních hřišť či hotelových resortů a prázdninových kempů. Stolní tenis je právě naopak ve své podstatě jeden z nejnáročnějších sportů na světě, a to díky své náročnosti na psychiku hráče, technické dovednosti, dynamiku, postřeh, rychlost či adaptabilitu k často velmi různorodým herním podmínkám. Stolní tenis je zkrátka komplexně velmi náročný sport a byť se to na první pohled nezdá, tak absence sluchu je při něm nemalým limitem, neboť dle zvuku lze rozeznat míru rotace v některých úderech, je stěžejní pro komunikaci během utkání a nepochybně zvuk vytváří potřebnou sportovní atmosféru, která je nedílnou součástí mistrovských utkání.

Jakožto sama aktivní a profesionální sportovkyně jsem si na základě realizovaných rozhovorů s neslyšícími stolními tenisty, které byly předmětem závěrečné výzkumné části, uvědomila řadu podstatných závěrů, které bych v této finální části mé práce předložila v krátkém shrnutí v součinnosti s teoretickou částí této práce v souladu s hlavní výzkumnou otázkou, a to v čem spočívají základní rozdílné či shodné aspekty a předpoklady ve sportování neslyšících a slyšících stolních tenistů?

Přestože je totiž stolní tenis všeobecně považován za technicky velmi náročný sport, pro který je typická raná specializace, tak v případě hráčů se sluchovým postižením je možné

věnovat se mu aktivně i ve věku 9-12 let s poměrně velkou nadějí na úspěch i na mezinárodním poli, což je v případě sportovců bez postižení spíše vyloučené. Do značné míry je to dáno tím, že mezi neslyšícími sportovci panuje podstatně nižší konkurence, která vychází z méně početné hráčské základny. Co se však týče tréninkového procesu, tak většinou odpovídá stejným normám jako v případě zdravých stolních tenistů a hráči tak nejsou při vlastním tréninkovém procesu nijak omezováni a mohou bez problému trénovat ve stejné intenzitě jako jejich zdraví spoluhráči. Neslyšící také trénují výhradně společně se slyšícími spoluhráči, a to ve skupině vedené slyšícím trenérem.

Na neslyšícího stolního tenistu jsou tak kladeny ještě mnohem větší nároky v rámci komplexní adaptace a rovněž je mnohem více potřebná asistence rodiny, tj. vytvořit hráči potřebné rodinné zázemí, a to zejména v začátcích jeho sportovní kariéry. Navzdory tomu se ti nejlepší neslyšící stolní tenisté světa mohou velmi výrazně prosadit také mezi sportovci intaktními, zpravidla sice nedosahují na příčky nejvyšší, které drží převážně Asiaté, ale do elitní světové stovky se probojovat mohou. Většinou ovšem platí, že průměrní či lehce nadprůměrní neslyšící stolní tenisté se systematickým tréninkem a nezbytnou pílí ve spojitosti s určitou mírou talentu dokáží prosadit alespoň na ligové úrovni mezi zdravými, díky čemuž si mohou stolním tenistům příležitostně přivydělávat. Samotné financování sektoru neslyšících sportovců může být realizováno vícero formami (dotační programy, sponzoring, svazová stipendia, apod.), přičemž určující je umístění sportovce na světovém žebříčku.

Na rozdíl od slyšících hráčů se však neslyšící musí potýkat převážně s komunikačními bariérami během tréninku, ale zejména nejpálčivější situace je provázejí v rámci turnajů. Jako nejproblematictější se ukázala komunikace se spoluhráči v rámci soutěží čtyřher a při společné komunikaci s trenérem v rámci minutové pauzy po skončení setu. Sluchově postižení se pochopitelně potýkají s celou řadou jiných sociálních problémů, a to především v raném věku. Někteří respondenti uváděli, že vnímali pocit sociální izolace a setkávali se také s výsměchem či celkovým neporozuměním.

Stolní tenis je však jistě velmi dobrou alternativou pro každého neslyšícího jedince, který má touhu aktivně trávit svůj volný čas navzdory svému sluchovému postižení. Pochopitelně se však musí vyrovnat s komunikačními potížemi, které jej ovšem budou provázet i v rámci jiných aktivit. Výše uvedené řádky však naznačují, že stolnímu tenisu se

neslyšící sportovci mohou za splnění dalších předpokladů věnovat i na vrcholové úrovni, přičemž bodovat mohou i mezi stolními tenisty intaktní populace.

K výše uvedenému nezbývá než konstatovat, že se podařilo naplnit hlavní cíl práce, tedy podat kompaktní charakteristiku sportování stolních tenistů se sluchovým postižením, a to ze všech sledovaných aspektů (tj. zdravotních, sociálních, tréninkových i finančních). V průběhu dotazování se podařilo plnohodnotně popsat také další sociální a komunikační obtíže hráčů a hráček se sluchovým postižením, a to zejména v počátcích jejich sportovní kariéry. Tyto konkrétní potíže jsou nastíněny výše a mohou být směrodatnou inspirací pro hlubší analýzu v rámci dalších obdobě strukturovaných prací.

6. SOUHRN

Název práce stolní tenis sportovců se sluchovým postižením se zabývá v teoretické části problematikou sluchového postižení. Teoretická část je rozdělena na subkapitoly: význam sluchu , příznaky sluchového postižení, příčiny sluchového postižení, chování a potíže osob se sluchovým postižením, typy poškození sluchu, účinky ztráty sluchu na účast ve sportu. Dále na ni navazuje seznámení se sportem pro osoby se sluchovým postižením. V praktické části se zaměřuje na stolní tenis a jeho pravidla a specifika u sportovců se sluchovým postižením. Praktická část se skládá z ankety, která byla vyhotovena ve 4 jazycích, jelikož její respondenti jsou hráči stolního tenisu sluchově postižených ze zemí, které sousedí s Českou republikou. Kde respondenti zodpovídali anketní otázky formou rozhovorů ale i formou online komunikace.

Text práce je zaměřen především na neslyšící stolní tenisty a jejich obtíže při procesu socializace v rámci jednotlivých sportovních svazů, klubů a tréninkových skupin. Současně se však práce zabývá také možnostmi neslyšících hráčů v rámci jejich seberealizace a sebeuplatnění na mezinárodní scéně ve srovnání se stolními tenisty bez zdravotního postižení. Text dále stručně nastiňuje konkrétní výchozí podmínky pro sluchově postižené hráče v rámci jednotlivých asociací, včetně podmínek spojených s jejich vlastním tréninkovým procesem.

7. SUMMARY

The title of the table tennis of athletes with hearing impairment deals in the theoretical part with the issue of hearing impairment. The theoretical part is divided into subchapters: the importance of hearing, symptoms of hearing impairment, causes of hearing impairment, behavior and difficulties of people with hearing impairment, types of hearing loss, the effects of hearing loss on participation in sports.

It is followed by an introduction to sports for the hearing impaired and in the practical part focuses on table tennis and its specifics for athletes with hearing impairment. The practical part consists of a survey, which was prepared in 4 languages, as its respondents are table tennis players with hearing impairments from countries bordering the Czech Republic. Where respondents answered survey questions in the form of interviews but also in the form of online communication.

The text of the thesis is aimed mainly at deaf table tennis players and their difficulties in enrolling in a sports team. At the same time, however, the work deals with the possibilities of deaf players to assert themselves on the international scene in comparison with healthy table tennis players. The text briefly outlines the specific starting conditions for these players within the individual associations, including conditions associated with their own training process and other factors (such as funding).

REFERENČNÍ SEZNAM

- ČÁST. (2021). *Pravidla stolního tenisu*. Retrieved: 15.6.2021. From the World Wide Web: https://www.ping-pong.cz/wp-content/uploads/2016/01/Pravidla-ST_aktualizace_2016.pdf
- Deaflympics. (2021). *Deaflympiáda*. Retrieved: 15.6.2021. From the World Wide Web: <https://deaflympics.com/>
- Doležalová, L. (2007). Aktuální směry ve speciální pedagogice. Výzkum v disertačních postgraduálních pracích studentů. *Vizuální percepce řeči u sluchově postižených*. Brno: Katedra speciální pedagogiky PdF MU, MSD.
- Doležalová, L. (2007). Integrace sluchově postiženého žáka do běžného školského zařízení. *Přístupy ke vzdělávání žáků se specifickými poruchami učení na základní škole*. Brno: Paido.
- Doležalová, L. (2007). Dilemata speciální pedagogiky. In P. Mühlpachr. *Komunikační techniky užívané v komunikaci sluchově postižených studentů s vyučujícími na vysoké škole*. Brno: MSD.
- Deaflympics. (2021). *Deaflympiáda*. Retrieved: 15.6.2021. From the World Wide Web: <https://deaflympics.com/>
- Euroepan Deaf Sports Organisation. (2021). *Evropské svazy*. Retrieved: 10.6.2021. From the World Wide Web: <https://www.edso.eu/>
- Hendl, Jan. (2005). *Kvalitativní výzkum: Základní metody a aplikace*. Praha: Portál.
- Hornová, L. (2020). *Celostátní sportovní hry sluchově postižené mládeže – atletika*. Olomouc: Univerzita Palackého.
- Houdková, Z. (2005). *Sluchové postižení u dětí – komplexní péče*. Praha: Triton.
- Hrubý, J. (1997). *Velký ilustrovaný průvodce neslyšících a nedoslýchavých po jejich vlastním osudu*. Zbraslav: Septima.
- Hrubý, J. (1998). *Velký ilustrovaný průvodce neslyšících a nedoslýchavých po jejich vlastním osudu*. Zbraslav: Septima.
- Kyle, W. (2009). Education Core Studies 100. *Inclusive Education for Hearing Impaired*. University of Regina.
- Lejska, M. (2003). *Poruchy verbální komunikace a foniatric*. Brno: Paido.
- Murphy, A.N. (2008). *Promoting the Participation of Children with Disabilities in Sports, Recreation, and Physical Activities* (pp. 1057-1061). Pediatrics.
- Novotná, M. (2019). Učební texty pro trenéry. *Stolní tenis*. Mladá fronta.

- Okeke, B.A (2001). *Essentials of Special Education Nsukka*. Afro Orbis publication Ltd.
- Panská, S. (2014). *Aplikované pohybové aktivity osob se sluchovým postižením*. Olomouc: Univerzita Palackého.
- Panská, S. (2005). *Pohybové hry pro děti se sluchovým postižením*. Olomouc: Univerzita Palackého.
- Potměšil, M. (2003). *Čtení k surdopedii*. Olomouc: Univerzita Palackého.
- Šándorová, Z. (2003). *Vybrané kapitoly z komprehenzivní surdopedie*. Hradec Králové: Gaudeamus.
- Šlapák, I., Floriánová, P. (1999). Edice pedagogické literatury. *Kapitoly z otorhinolaryngologie a foniatrie*. Brno: Paido.
- Slobodzian, V. (2005). *80 let československého stolního tenisu*. Spozia.
- Vágnerová, M. (2004). *Psychopatologie pro pomáhající profese*. Praha: Portál.
- Vymlátilová, E. (1997). *Vyšetřování sluchu a řeči u dětí s kochleárními implantáty a se sluchadly*. Praha: Iga MZ ČR.
- Winnick, J. P. (2005). *Human Kinetics. Adapted physical education and sport*. Champaign, IL.
- Zákony pro lidi. (2021). *Zákon č. 384/2008 Sb.* Retrieved 12.5.2021 from The World Wide Web: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2008-384>

OBRÁZKY A PŘÍLOHY

Obr 1. - Slovenská reprezentantka Eva Jurková patří ke světové špičce mezi neslyšícími.
(Zdroj: Soukromý archiv Evy Jurkové, souhlas hráčky ze dne 26.11. 2019)

Obr. 2 - Eva Jurková užívá při tréninku sluchadla.

(Zdroj: Soukromý archiv Evy Jurkové)

Informovaný souhlas

Název studie (projektu): Celková struktura sportovců stolního tenisu se sluchovým postižením

Jméno: Aneta Širučková

1. Já, níže podepsaný(á) souhlasím s účastí ve výzkumu bakalářské práce. Je mi více než 18 let.
2. Mladší než 18 let podpis zákonného zástupce. Zákonný zástupce (rodič) schvaluje účast na výzkumu bakalářské práce.
3. Byl(a) jsem podrobně informován(a) o cíli studie, o jejích postupech, a o tom, co se ode mě očekává. Beru na vědomí, že prováděná studie je výzkumnou činností.
4. Porozuměl(a) jsem tomu, že účast ve studii mohu kdykoliv přerušit či odstoupit. Účast ve studii je dobrovolná.
5. Při zařazení do studie budou osobní data uchována s plnou ochranou důvěrnosti dle platných zákonů ČR. Je zaručena ochrana důvěrnosti osobních dat. Při vlastním provádění studie mohou být osobní údaje poskytnuty jiným než výše uvedeným subjektům pouze bez identifikačních údajů, tzn. anonymní data pod číselným kódem. Rovněž pro výzkumné a vědecké účely mohou být moje osobní údaje poskytnuty pouze bez identifikačních údajů (anonymní data) nebo s mým výslovným souhlasem.
6. Porozuměl jsem tomu, že mé jméno se nebude nikdy vyskytovat v referátech o této studii. Já naopak nebudu proti použití výsledků z této studie.

Podpis účastníka:

Podpis diplomanta:

Datum:

Datum:

Informed consent

Study (project) name: The overall structure of table tennis athletes with hearing impairment

Name: Aneta Širučková

1. I, the undersigned, agree to participate in the research of the bachelor's thesis. I am over 18 years old.

2. Under 18 signing of legal representative. The legal representative (parent) approves the participation in the research of the bachelor's thesis.

3. I have been informed in detail about the objectives of the study, its procedures, and what is expected of me. I acknowledge that the study being conducted is a research activity.

4. I understand that I may suspend or withdraw from the study at any time. Participation in the study is voluntary.

5. When included in the study, personal data will be kept with full protection of confidentiality according to the valid laws of the Czech Republic. The protection of the confidentiality of personal data is guaranteed. When carrying out the study itself, personal data may be provided to entities other than those mentioned above only without identification data, ie. anonymous data under a numeric code. Also for research and scientific purposes, my personal data may only be provided without identification data (anonymous data) or with my express consent.

6. I understand that my name will never appear in papers on this study. On the contrary, I will not oppose the use of the results of this study.

Signature of the participant:

Signature of the graduate:

Date:

Date:

Podoba dotazníku v českém jazyce

1. Jste muž x žena
2. Kdy byla zjištěna Vaše sluchová vada?
3. Od kolika let hrajete stolní tenis ?
4. Co Vás přivedlo ke stolnímu tenisu ?
5. Největší úspěch mezi slyšícími?
6. Největší úspěch mezi neslyšícími?
7. Nepříjemná situace, která se Vám stala ve sportovním prostředí v důsledku sluchového postižení?
8. Máte trenéra ? ANO (slyšícího nebo neslyšícího) x NE
9. Trénujete v nějakém oddíle, klubu?
10. Trénujete mezi slyšícími nebo neslyšícími sportovci?
11. Jak často trénujete ?
12. Co Vás nejvíce na stolním tenisu baví?
13. Proč hrajete stolní tenis?
14. Máte nějakou finanční podporu, abys mohl/a stolní tenis dále hrát ?

Podepsat informovaný souhlas

Informace budou použity jen pro výzkum

Podoba dotazníku v anglickém jazyce

1. You are a man x a woman
2. When was your hearing impairment detected?
3. How old have you been playing table tennis?
4. What brought you to table tennis?
5. The greatest success among the hearing?
6. The greatest success among the deaf?
7. An unpleasant situation that happened to you in a sports environment as a result of hearing impairment?
8. Do you have a coach? YES (hearing or deaf) x NO
9. Do you train in any club?
10. Do you train among hearing or deaf athletes?
11. How often do you train?
12. What do you enjoy most about table tennis?
13. Why do you play table tennis?
14. Do you have any financial support to continue playing table tennis?

Podoba dotazníku ve slovenském jazyce

1. Ste muž x žena
2. Kedy bola zistená Vaša sluchová vada?
3. Od koľkých rokov hráte stolný tenis?
4. Čo Vás priviedlo k stolnému tenisu?
5. Najväčší úspech medzi počujúcimi?
6. Najväčší úspech medzi nepočujúcimi?
7. Nepříjemná situácia, ktorá sa Vám stala v športovom prostredí v dôsledku sluchového postihnutí?
8. Máte trénera? ÁNO (počujúceho alebo nepočujúceho) x NIE
9. Trénujete v nejakom oddiele, klube?
10. Trénujete medzi počujúcimi alebo nepočujúcimi športovci?
11. Ako často trénujete?
12. Čo Vás najviac na stolnom tenise baví?
13. Prečo hráte stolný tenis?
14. Máte nejakú finančnú podporu, aby si mohol / a stolný tenis ďalej hrať?

Podoba dotazníku v polském jazyce

1. Jesteś mężczyzną x kobietą
2. Kiedy wykryto u Ciebie uszkodzenie słuchu?
3. Ile masz lat grasz w tenisa stołowego?
4. Co skłoniło cię do tenisa stołowego?
5. Największy sukces wśród przesłuchań?
6. Największy sukces wśród niesłyszących?
7. Nieprzyjemna sytuacja, która przydarzyła ci się w środowisku sportowym w wyniku uszkodzenia słuchu?
8. Czy masz trenera? TAK (słyszący lub głuchy) x NIE
9. Czy trenujesz w jakimś klubie, klubie?
10. Czy trenujesz wśród słyszących lub niesłyszących sportowców?
11. Jak często trenujesz?
12. Co najbardziej lubisz w tenisie stołowym?
13. Dlaczego grasz w tenisa stołowego?
14. Czy masz jakieś wsparcie finansowe, aby kontynuować grę w tenisa stołowego?

Mistrovství České republiky jednotlivců mužů, žen a mládeže neslyšících
Mistrovství České republiky družstev mužů, žen a mládeže neslyšících
ve stolním tenise dne 15. - 16. 2. 2020 v Brně

Pořadatel: z pověření ČSNS a STK ST. T. - SKN Brno, z.s.
Datum: sobota 15. února 2020 – neděle 16. února 2020
Místo: hala stolního tenisu TTC Moravská Slávia Brno, ulice Vojtova 12, Brno
Ředitel soutěže: Radek PROBOŠT
Hospodář: Eva BOROVIČKOVÁ
Hlavní rozhodčí: slyšící rozhodčí
Přihlášky: jmenovité přihlášky zašlete nejpozději do **7. února 2020**
pí. předsedkyně STK ST. T. Jitka MAZUCHOVÁ, Preslova 71, 602 00, Brno,
email: mazuchova.jitka@gmail.com
Podmínky: Je otevřeno pro všechny účastníky z celé republiky – platný členský průkaz ČSNS
Upozornění: stravné a cestovné hradí kluby podle směrnic ČSNS. Každý závodník startuje na vlastní nebezpečí.
Ubytování: nezajišťujeme. Zajišť vlastní klub.
Doprava: od hlavního nádraží ČD tramvají č. 8 směrem na Starý Liskovec, výstup na 4. stanici „Vojtova“, zpět pěšky a doleva do haly. Doba chůze asi 5 minut.

PROPOZICE – JEDNOTLIVCI MUŽŮ, ŽEN A MLÁDEŽE

Datum: sobota 15. února 2020
Časový pořad: 9:15 - 9:30 hod. prezentace účastníků, kontrola průkaz ČSNS
9:30 - 9:45 hod. losování
10:00 hod. zahájení dvouhry mužů, žen a mládeže
15:30 hod. vyhlášení vítězů jednotlivců a losování na M ČR družstev
Startovné: muži, ženy 100,- Kč za 1 osobu
mládeže chlapci i dívky do 23 let 60,- Kč za 1 osobu
!! Nutné zaslat startovné do 7. února 2020 - předem na účet 109903510/0300 (nutno uvést M ČR Brno + vlastní jméno a příjmení).
Pravidla: V případě neúčasti se nevrací (vrací se pouze po doložení lékařského potvrzení)
dle Manuálu ČSNS a směrnice STK-STT 2010. Míčky značky „DONIC – P40+***“
Soutěže: dvouhra mužů, žen i mládeže chlapci i dívky
Systém soutěže: o systému se rozhodne dle počtu přihlášených hráčů a před losování bude oznámeno přesně, jak se bude hrát. U losování budou hráči seřazeny do skupin, kde se budou zápasy hrát na tři vítězné sety první dva z každé skupiny postupují do vyřazovacího pavouka, kde se budou hrát zápasy na čtyři vítězné sety.

PROPOZICE – DRUŽSTVA MUŽŮ, ŽEN A MLÁDEŽE

Datum: neděle 16. února 2020
Časový pořad: 8:30 - 8:45 hod. prezentace účastníků
9:00 hod. zahájení družstva mužů, žen a mládeže
13:45 hod. vyhlášení vítězů družstev
Startovné: 300,- Kč za družstvo – budou vybíraný při prezentaci
Systém soutěže: každý s každým na dvě vítězství, zápasy se budou hrát na tři vítězné sety. Nejprve se budou hrát dvě dvouhry, v případě remízy pak rozhodující čtyřhra
Podmínky: turnaj se uskuteční v případě, že se přihlásí alespoň 3 družstva
Družstvo: 2 muži (můžou hrát v něm 1 žena nebo 1 mládež)
Každý člen družstva: musí nastoupit k utkání ve stejném dresu a kratěsech
Schvalovací složka ČSNS: Agenda M-ČR 2020 - Jiří Bělohávek – schváli 2020/2/15

Jiří BĚLOHLÁVEK
předseda SKN Brno

Jitka MAZUCHOVÁ
předsedkyně STK STT ČSNS

Ukázka propozic pro MČR neslyšících